

A Fővárosi Ítéltábla a Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Orma és Társai CMS Cameron McKenna LLP Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 17. napján kelt 29.G.40.889/2013/173. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés és az alperes által benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásában meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja; a perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja és a felperes által az alperes részére fizetendő perköltség összegét 38.100.000 (harmincnyolcmillió-egyszázezer) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 312.500 (háromszáztizenkettőezer-ötszáz) forint csatlakozó fellebbezési illetékből, valamint 13.689.372 (tizenhárommillió-hatszáznyolcvankilencezer-háromszázhetvenkettő) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperest 25 millió euró és ezen összegnek 2013. január 2. napjától a kifizetés napjáig járó, a régi Ptk. 301/A. § (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatai, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Keresetének jogalapjaként a régi Ptk. 318. § és 339. §-ait megjelölve arra hivatkozott, hogy az alperes folyamatosan megszegte a felek között 1991. július 10-én létrejött, majd 2002. december 4-én módosított Együttműködési Szerződés egyes rendelkezéseit, mellyel 2008-2012. közötti időszakban 20 millió euró kárt okozott. Az alperes szerződésszegő magatartásait abban jelölte meg, hogy hiányos és hibás adatbázist adott át részére, ami részben az adatok átadásának megtagadásában, részben az adatok aktualizálásának elmulasztásában valósult meg. Kifogásolta, hogy a mobil előfizetők adatait, e-mail és web-címeket nem tartalmazta az átadott adatbázis, illetve az pontatlan volt. Érvelése szerint az alperes megsértette a kizárólagosságra és a versenykorlátozásra vonatkozó rendelkezéseket a ... Online és a ...hu online szolgáltatások üzemeltetésével. Megszegte az online disztribúcióra vonatkozó rendelkezéseket is, mivel az origo.hu és a matav.hu honlapokon a felperes számára hátrányos módon helyezte el a felperesi szolgáltatások, a Telefonkonyv.hu és Aranyoldalak.hu elérhetőségét.

Az Együttműködési Szerződés 12. pontja alapján 5 millió euró kártalanítást is követelt a szerződéses jogviszony alperes általi felmondására tekintettel.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte a Pp. 157. § a) pontja és 130. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással, mivel az elektronikus hírközlésre vonatkozó speciális szabályokra tekintettel

a felperesnek a Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság előtt kellett volna eljárást indítania. Érdemben a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta, mivel szerződösszegést nem követett el, másrészt a felperes nem jelölte meg, hogy a 20 millió euró összegű kártérítési követelése milyen részösszegekből tevődik össze, az egyes szerződösszegésekkel milyen összegű kárt okozott. Vitatta, hogy a szerződés alapján kötelezettséget vállalt volna a mobil adatok teljes, akár a tudakozóban megjeleníthető körének átadására, mivel a felperesnek kizárólag a telefonkönyvi adatok és az azt tartalmazó adatbázis felhasználására volt kizárólagos jogosultsága. Ettől elkülönül a tudakozói adatbázis, amelyre a 2002. december 4-ei szerződésmódosítás során sem terjesztették ki együttműködésüket. A kártalanítási igénnyel érintett szerződéses rendelkezést a felperestől eltérően akként értelmezte, hogy az a szerződés automatikus meghosszabbodásának megakadályozását célzó nyilatkozat esetén nem jár, és a szerződés ezen nyilatkozata folytán 2012. november 30-án, a lejártával szűnt meg.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította, valamint kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 19.050.000 forint perköltséget. A döntése ténybeli alapjaként rögzítette az alábbiakat.

1991. július 10-én a ... mbh (továbbiakban: GfT) felperesi anyavállalat és az alperes (korábbi elnevezése szerint: **M.....**) között Keretszerződés jött létre, amelyben a felek célul tűzték ki, hogy Magyarország egész területét hivatalos telefonkönyvekkel és egyéb telekommunikációs jegyzékekkel látják el, és minden egyes előfizetőnek ezekből egy-egy példányt ingyenesen rendelkezésre bocsátanak. Tervezik továbbá a **M.....** és a magán távközlési szolgáltatások előfizetőiről szóló hivatalos adatok, valamint ezen szervezetek egyéb berendezéseinek és lehetőségeinek üzleti, reklámcélú felhasználását. A gépi adatfeldolgozás és az előfizetők adatainak, valamint a távközlési eszközöknek és egyéb lehetőségeknek a piacosítása a **T...-n** keresztül történik, melynek tagjai a GfT és a **M.....** lesznek. A Keretszerződés I.1 pontja szerint a szerződő felek az előfizetők teljes körű és aktuális adatainak bevitelében látják a távközlési jegyzék készítés lényegi alapját, mely egy magas fokú minőségi követelménynek kell, hogy megfeleljen. Ezt figyelembe véve a **M.....** kötelezi magát, hogy minden távközlési előfizetőnél teljes körű, pontos és aktuális adatfelvételt végez. Az adatfelvétel körének tekintetében a **T....** társasági szerződésének 1. sz. melléklete az irányadó. A **M.....** minden jogi lehetőséget kihasznál az aktuális és teljes körű távközlési jegyzékek elkészítése érdekében. A Keretszerződés II. pontja a **T....** szervezetéről rendelkezett.

1991. július 10-én az alperes és a felperes is Együttműködési Szerződést kötöttek a távközlési jegyzékek feldolgozásáról, előállításáról, valamint kiszállításáról. A szerződés szerint a hivatalos telefonkönyveket a **M.....** és a kiadó közösen adja ki. A hivatalos telefonkönyvek kiadása a kiadó kötelessége, beleértve a termékekre vonatkozó teljes felelősséget és vállalkozói kockázatokat. A Szaknévsorokat, City telefonkönyveket, regionális telefonkönyveket és minden egyéb távközlési jegyzéket a kiadó a **M.....** hivatalos dokumentumai alapján adja ki és terjeszti. A szerződés célja az I/1. pont szerint a 2. pontban megjelölt kiadói termékek feldolgozása, előállítása és kiszállítása. A szerződés 2/1. pontja szerint a szerződés az alábbi kiadói termékeket foglalta magában: 2.1.1. a magyar hivatalos telefonkönyvek „Magyar Telefonkönyv”, a 2.1.2. pont Magyar Szaknévsorok, Yellow Page, 2.1.3. pont egyéb piacszerű regionális és helyi telefonkönyvek, a 2.1.4. minden egyéb távközlési névsor, pl. Telefax. A 2.2. pont szerint az 1.1 és 1.2 pont alatt megnevezett telefonkönyvek kiadására évente kerül sor. A 3.1 pont szerint a **M.....** a **T...-án** keresztül a kiadó kizárólagos rendelkezésére bocsátja az előfizetőknek a könyv összeállításához szükséges hivatalos adatait teljes körű adatállományként elektronikus formában. Az adatok és a fizetett bejegyzések műszaki elektronikus adatfeldolgozását a kiadó megbízásából a **T....** végzi. Az iparúzők előfizetői

adatait a **T....** a **M.....** által megállapított szakrovatkóddal látja el. A 3.2 pont szerint a **M.....** kötelezi magát arra, hogy minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy az előfizetői adatokat a hálózatok üzemeltetőitől a **M.....** hivatalos jegyzékeiben való megjelentetés céljából megkapja, hogy azzal egy teljes területet lefedő adatszolgáltatást biztosítson. A 3.3. pont szerint a hivatalos adatokat aktuális módosítási közlések formájában elektronikus úton folyamatosan kell átadni. Az 5. pont a kiadó kötelezettségeit tartalmazta. Ezek szerint a kiadó saját terhére vállalta a telefonkönyvek szerkesztését, bejegyzések és hirdetések eladását, valamint a telefonkönyvek előállítását.

A 9. pont rendelkezett a szerződés tartamával kapcsolatban. A 9.1. pont szerint a szerződést 10 évre kötik, a Kiadónak további 10 évvel történő meghosszabbításra vonatkozó opciójával. Amennyiben a kiadó legkésőbb 2000. március 31-ig él opciós jogával, úgy a szerződés további 10 évvel meghosszabbodik. A felek ezenkívül kölcsönösen kötelezik magukat, hogy a szerződés tartalmi rendelkezéseit újra ellenőrzik, és adott esetben azokat újra alkalmassá teszik, azonban egyik szerződő fél sem hozható kedvezőtlenebb helyzetbe, mint volt az újra alkalmassá tevés előtt. A szerződés további 10 évvel meghosszabbodik, amennyiben azt az utolsó előtti kiadás megjelenését követő legkésőbb 3 hónapon belül írásban fel nem mondják. A 9.2. pont szerint a kiadó a szerződést a 2/1.1. és 2/1.2. pontokban meghatározott kiadói termékekre idő előtt felmondhatja, amennyiben a kettő egymás utáni kiadás pénzügyi eredménye elmarad a méltányosan meghatározandó gazdasági elvárásoktól.

A 9/3. pont szerint bármely szerződő fél azonnali hatállyal felmondhatja a szerződést, ha a másik fél a szerződésből származó kötelezettségeit szándékosan és legalább fél évig nem teljesíti, vagy a kiadói termékek fel/kidolgozásánál szükséges - az ebben és ezzel összefüggő további szerződésekben meghatározott - követelményeknek szándékosan vagy durva gondatlanságból nem tesz eleget. A szerződés 10. pontja rendelkezett a versenyzáradékról. A versenyzáradék szerint a szerződő felek kötelezettséget vállaltak arra, hogy a szerződés érvényességi ideje alatt a Magyar Köztársaság területén kölcsönös beleegyezés nélkül nem adnak ki versenyjogi értelemben összetéveszthető telefonkönyvet ugyanarra vagy nem lényegesen különböző területre, vagy annak egy részére, és sem közvetve, sem pedig közvetlenül nem vesznek részt egy ilyen termék kiadásában. A szerződés 12. pontja rendelkezett a végkielégítésről, mely szerint amennyiben a **M.....** a szerződést felmondja, úgy a kiadó olyan összegű végkielégítést kap, melyet a szerződés továbbvitele esetén harmadik személy hajlandó a felmondott részért fizetni (piaci érték). Ez nem érvényes arra az esetre, ha a **M.....** a szerződést a 9.3 bekezdésben foglaltaknak megfelelően jogosan mondja fel. A **M.....** végkielégítésre vonatkozó kötelezettsége nem áll fenn abban az esetben, ha azért került sor a szerződés felmondására, mivel a **M.....** a továbbiakban telefonkönyveket nem jelentet meg. Amennyiben ennek ellenére a **M.....** 5 éven belül telefonkönyveket ad ki, akkor ezek kiadására az ... opciót kap a korábbival azonos feltételek mellett. Ha a felek közös megegyezéssel szüntetik meg a szerződést, nem jár végkielégítés. A 13/3. pont szerint a módosításokat, kiegészítéseket és pótlásokat írásba kell foglalni.

1991. július 10-én a GfT és az alperes megalapították a **T....** Kft.-t, melynek fő tevékenysége az adatfeldolgozás lett. Az alperes tulajdoni hányada 50,99%-ot, a GfT-é 49,01%-ot tett ki. Az alperes a törzstőkéhez apporttal, a GfT készpénzbetéttel járult hozzá. Az alperesi apport az előfizetői adatállomány és annak mindenkor aktualizált változata volt, melynek értékét a felek az alapításkor 25.500.000 forintban fogadták el. Az alperes mellékszolgáltatási kötelezettségként vállalta, hogy az adatállományt folyamatosan naprakész állapotban tartja.

A GfT és a **M.....** 2002. december 04-én módosították a Keretszerződést. A szerződésmódosítás 1. pontja az együttműködés tárgyát akként határozta meg, hogy az a GfT és a **M.....** mint tulajdonosok között, illetve a Magyar ... Kft. (...), a **M.....** és a **T....** ... Kft. (**T....**) mint a megvalósításban együttműködő felek között a **M.....** előfizetőinek telefonkönyvi adatbázisát felhasználó, papír alapú

nyomtatott távközlési jegyzékek; interneten és mobiltechnikával elérhető elektronikus távközlési jegyzékek (pl. WAP, PDA, UMTS), valamint CD-ROM-on kiadott távközlési jegyzékek, és a telefonkönyvi adatbázisból nyert direkt marketing célra szolgáló címlisták kiadására terjed ki.

Az 1991-es szerződés II.3 pont harmadik bekezdését akként módosították, hogy egy méltányos időtartamú átmeneti időszak letelte után az előfizetői adatok változását a **M.....** folyamatosan felviszi, és legkésőbb a változástól számított 3 héten belül elektronikusan olvasható formában a **T...-**nak és az **...-nek** átadja. Az eredeti szerződés IV.1. pontját akként módosították, hogy az előfizetői adatok és változásokról szóló jelentések a **T...-nak** és az **...-nek** való átadása az alapja a hivatalos telefonkönyvek előállításának és kiadásának.

Az alperes 1998-ban kezdte működtetni a tudakozó online-t. A felperes az alperesi ... Online üzemeltetését követően indította el az Online Telefonkönyv nevű szolgáltatását. Az alperes 2007-ben kezdte működtetni ahu nevű online szolgáltatását, melyet a későbbiekben megszüntetett. 2002. január 21-én **N....-ben** a felperes és az alperes képviselői személyes találkozón egyeztettek az Együtműködési Megállapodás jövőbeni módosítása tárgyában.

2002. december 4-én a felperes és az alperes módosították az Együtműködési Szerződést.

A szerződésmódosítás 1. §-a az együtműködés tárgyát tartalmazza, amely módosította az Együtműködési Szerződés 2. fejezetét. A 2/1. pont szerint a felek együtműködése az alábbiakban meghatározott termékek kiadására terjed ki:

A **M.....** előfizetőinek telefonkönyvi adatbázisát felhasználó alább felsorolt távközlési jegyzékek:

- papíralapú nyomtatott távközlési jegyzékek
- interneten és mobiltechnikával elérhető elektronikus távközlési jegyzékek (pl. WAP, PDA, UMTS)
- CD-ROM-on kiadott távközlési jegyzékek.

Minden olyan termék az együtműködés tárgyát képezi, amelyhez a **M.....** imázsát, vagy egyéb közreműködését az ... jogszerűen felhasználja, vagy amelyre a szerződés kizárólagosságot ad az **...-nek**. A fogalmak meghatározását az 1. sz. melléklet tartalmazza.

Az 1. sz. melléklet az alábbi definíciókat rögzítette:

A távközlési jegyzék definíciója: A **M.....** távközlési előfizetők (a **M.....** és az előfizetők között mindenkor érvényes általános szerződési feltételek szerint) telefonkönyvi megjelenésre szánt adatait, valamint a **M.....** által erre a célra a lehető legszélesebb körben összegyűjtött adatokat (pl. fax, e-mail, web címek, mobilszámok) és az ... által gyűjtött adatokat jelentős részben vagy egészben tartalmazó jegyzékek, melynek célja

- a távközlési szolgáltatások igénybevételének elősegítése, az előfizetők hívószámának és/vagy más távközlési azonosítók (pl. fax, e-mail, web címek, mobil számok) megjelentetésével és
- bevételek, illetve üzleti haszon realizálása a jegyzékek megjelenésére szolgáló médiumok hirdetési felületeinek piaci értékesítése révén.

2. A nyomtatott telefonkönyvek definíciója

a) Telefonkönyv (fehér oldalak): nyomdai úton sokszorosított (nyomtatott) kiadvány, mely elsődlegesen a **M.....** távközlési előfizetők telefonkönyvi megjelenésre szánt adatainak, valamint a **M.....** által erre a célra a lehető legszélesebb körben összegyűjtött adatoknak (pl. fax, e-mail, web címek, mobil számok), („Telefonkönyvi adatbázis”) a közzétételére szolgál, és az összes megjelentethető bejegyzést alapvetően településenként és azon belül ábécé sorrendben tartalmazza. Évente egyszer megyei/fővárosi bontásban jelenik meg, országos lefedettséggel, amennyiben azt jogszabály előírja.

b) A szakmai telefonkönyv az Arany Oldalak megfogalmazását tartalmazta.

c) Egyéb távközlési jegyzék: minden más olyan nyomtatott kiadvány, amely előfizetői bejegyzéseket tartalmaz, (pl. városi távközlési jegyzék, helyi és regionális távközlési jegyzék, stb.)

Az adatok részben a **M.....** előfizetőinek telefonkönyvi adatbázisából, részben a **M.....** saját gyűjtéséből származnak.

A 3. pont szerint az elektronikus távközlési a **M.....** távközlési előfizetők távközlési jegyzékében való megjelenésére szánt adatait, valamint a **M.....** által erre a célra a lehető legszélesebb körben összegyűjtött adatokat (pl. fax, e-mail, web címek, mobil számok), („Telefonkönyvi adatbázis”), és az ... által gyűjtött adatokat jelentős részben, vagy egészben tartalmazó adatbázis, és a benne való keresésre alkalmas szoftver együttese interneten vagy mobiltechnikával (pl. WAP, PDA, UMTS, stb.) való közzététel céljára.

4. Távközlési jegyzékek CD-ROM hordozón (CD-jegyzék): a **M.....** távközlési előfizetők távközlési jegyzékekben való megjelenésre szánt adatait, valamint a **M.....** által erre a célra a lehető legszélesebb körben összegyűjtött adatokat, (pl. fax, e-mail, web címek, mobil számok), („Telefonkönyvi adatbázis”), és az ... által gyűjtött adatokat jelentős részben, vagy egészben tartalmazó adatbázis, és a benne való keresésre alkalmas szoftver együttese CD-ROM hordozón történő közzétételre.

Az Együttműködési Szerződés módosítás 2. §-a az adatokra, adatbázisokra vonatkozik, amely szerint az Együttműködési Szerződés 3. fejezete módosult akként, hogy a 3.1 pontba beiktatták az alábbiakat:

A **M.....** saját távközlési előfizetőinek telefonkönyvi megjelenésre szánt adataiból az 1. sz. mellékletben Telefonkönyvi adatbázisként meghatározott tartalommal létrehozott adatbázisára a hatályos jogszabályoknak megfelelően kizárólagos adatfelhasználást biztosít az ... számára a 2/1. pontban felsorolt távközlési jegyzék termékek előállítására. Egyúttal az együttműködés tárgyát képező távközlési jegyzékek kizárólagos reklámpiaci hasznosítása is az ...-t illeti meg, a kialakítható hirdetési felületeket is beleértve. A **M.....** az ... számára az adatfelhasználást megbízott bizományosán, a **T....** ... Kft.-n (**T....**) keresztül is biztosíthatja, amihez az ... és a **T....** között külön megállapodás szükséges.

Az adatbázisban szereplő adatokat az ... a 2. pontban szereplő távközlési jegyzékek feldolgozásánál és előállításánál alapvetően felhasználja. A telefonkönyv márkanév alatt megjelenő termékek minden esetben teljes körűen tartalmazzák a **M.....** által erre a célra rendelkezésre bocsátott struktúráit, az előfizetői adatbázisban szereplő előfizetői adatokat. Az ... csak azon előfizetői adatok megjelentetésének költségeit köteles viselni, melyek megjelentetését a 2001. évi XL. törvény (Hírközlési törvény) és a hozzá kapcsolódó 249/2001. (XII.18.) Korm. rendelet előír. A mobil előfizetők hívószámának 249/2001. (XII.18.) Korm. rendeletben előírt megjelentetéséről azonban a felek külön megállapodást kötnek. Az adatbázis és ezzel kapcsolatos szerzői jog (Szerzői jogi törvény 81/A-E §-ai) a **M.....**-ot illeti meg. A 3.1.1. pont szerint az ... jelen szerződésben rögzített tevékenysége gyakorlásához szükséges **M.....** előfizetői adatokat tartalmazó Telefonkönyvi adatbázist, a **M.....** a jogszabályi és szerződéses rendelkezések figyelembevételével legalább 3 heti gyakorisággal frissített formában mágneses, vagy optikai adathordozón bocsátja az ... rendelkezésére. A felek jegyzőkönyvben egyéb átadási módokról is megegyezhetnek, különösen gyakoribb adatátadásról az elektronikus jegyzékekre vonatkozóan. A 3/1. pont szerint a **M.....** közvetlenül, vagy a **T...-n** keresztül a kiadó kizárólagos rendelkezésére bocsátja az előfizetőknek a könyv összeállításához szükséges hivatalos adatait teljes körű adatállományként elektronikus formában.

A szerződés módosítás 3. §-a vonatkozott a távközlési jegyzék termékekre, amely kiegészítette az Együttműködési Szerződés 4. fejezetét a 4/5. ponttal. E szerint a **M.....**-csoport tagjainak honlapján való megjelenésről az itt nem szabályozott adat és hirdetés gyűjtési e-commerce és egyéb online szolgáltatás terén való együttműködésről az ... az adott tevékenységben érintett cégekkel külön tárgyal és állapodik meg. A **M.....** a jelen szerződés alapján teljesített egyéb közreműködésének körében vállalja, hogy biztosítja a jelen szerződés tárgykörén belül előállított interneten elérhető távközlési jegyzékek megjelenését a www.origo.hu és a www.matav.hu weblapokon, és ezért a

közreműködésért a jelen Együttműködési Szerződés 8. pontjában meghatározott ellenértéken felül nem számít fel díjat. Ez a rendelkezés csak azon termékekre vonatkozik, melyek **M.....**-adatokat használnak fel.

A www.origo.hu weblapon való megjelenésre vonatkozó kötelezettség addig érvényes, míg az Axelero Rt.-ben a **M.....** irányadó részesedéssel rendelkezik. A **M.....** és az ... minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy a **M.....**-csoport tagjainak előfizetői adataihoz az ... a jelen szerződés tárgykörén belül a **M.....** és az ... lehető legkisebb pénzügyi megterhelése mellett a lehető legelőnyösebb feltételekkel jusson hozzá. A **M.....** és az ... minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy a jelen szerződés tárgykörén belül előállított távközlési jegyzékek elérhetősége (link, vagy maszk) az ... és a **M.....** lehető legkisebb pénzügyi megterhelése mellett a lehető legelőnyösebb feltételekkel jelenjen meg a **M.....**-csoport tagjainak honlapján. Az online elérhető termékek **M.....** érdekeltségén kívüli internetes lapokon, valamint mobiltechnikával elérhető médiumokon történő megjelenéséről és az Online Telefonkönyv keresőmezejének (maszk) közvetlen megjelenéséről a felek előzetesen egyeztetnek egymással. Ez a rendelkezés csak azon termékekre vonatkozik, melyek **M.....** adatokat használnak fel. Az Együttműködési Szerződés 5. pontja az 5/3. ponttal egészült ki, amely a kiadó kötelezettségeit tartalmazta. Eszerint a felek együttműködése körében kiadott, interneten és mobiltechnikával elérhető távközlési jegyzékeket az ... állítja elő, karbantartja azokat és gondoskodik megjelentetésükről. Az ezzel járó ráfordításokat az ... viseli.

A szerződésmódosítás 4. §-a a szerzői és kiadói jogokra, márkavédelemre, és a felek CI-jére vonatkozott, az Együttműködési Szerződés 11. fejezetének szövegét módosította.

A szerződésmódosítás 5. §-a a pénzügyi elszámolásra vonatkozott, amely az Együttműködési Szerződés 8. fejezet 8.1 pontját módosította, egészítette ki. Ez tartalmazta többek között azt, hogy a 2. pontban felsorolt távközlési jegyzékek reklámpiaci hasznosítását az ... végzi és viseli az ezzel járó ráfordításokat, ha a felek másképp nem rendelkeznek. A szerződésmódosítás 6. §-a az Együttműködési Szerződés tartalmára vonatkozott. A 6.1 pontban a felek megállapították, hogy az Együttműködési Szerződés a jelen szerződésmódosítás aláírásakor hatályos és a módosított szerződéses feltételek mellett megszakítás nélkül folytatódik azzal, hogy az Együttműködési Szerződés 9/1. pontjának az együttműködés tartalmára vonatkozó utolsó mondata a következők szerint módosul: „Az Együttműködési Szerződés 2012. november 30-ig hatályos. Az Együttműködési Szerződés hatálya ezt követően 10 évvel meghosszabbodik, amennyiben az Együttműködési Szerződést 2010. november 30-ig írásban fel nem mondják. Ezt követően a szerződés mindenkor újabb 10 évvel meghosszabbodik, ha a lejártát megelőző naptári év november 30-áig nem mondják fel.” A szerződésmódosítás 6.2 pontja az Együttműködési Szerződés 9. pontja után 9.2 jelöléssel önálló új bekezdést iktatott be „Last Call” klauzula elnevezéssel. Ennek I. pontja az Általános rendelkezéseket tartalmazza. Ezen belül az I.1 pont szerint a felek abból indulnak ki, hogy a szerződéses kapcsolat a második 10 éves periódust követően az Általános rendelkezések című fejezet 2. pontban rögzített közös megállapodása esetén egy harmadik 10 éves periódussal meghosszabbodhat. Amennyiben a várakozások ellenére valamelyikük a szerződéses kapcsolatot a tervezett időtartamon belül be kívánja fejezni, a felek legkésőbb 36 hónappal a második szerződéses periódus vége előtt komoly és intenzív tárgyalásokat kezdenek azzal a céllal, hogy az együttműködést adott esetben módosított feltételekkel egy harmadik 10 éves periódussal meghosszabbítsák. A 2. pont szerint amennyiben a felek legkésőbb 24 hónappal a második szerződéses periódus vége előtt közös írásos nyilatkozatban erősítik meg a megállapodásukat az együttműködés - szükség esetén módosított feltételek mellett történő - meghosszabbításáról, akkor a szerződéses kapcsolat ezen feltételek mellett folytatódik. A 3. pont szerint amennyiben az együttműködés folytatására irányuló erőfeszítések és tárgyalások eredményeképpen a felek legkésőbb 24 hónappal a második szerződéses periódus vége előtt nem tesznek az I. Általános rendelkezések című fejezet 2. pontja szerinti írásos nyilatkozatot, a **M.....** tárgyalásokat kezdhet harmadik személyekkel olyan megállapodásra vonatkozóan, amely harmadik személlyel történő

együttműködésre irányul. A 4. pont rögzítette, hogy amennyiben ezen tárgyalások a **M.....** és harmadik személy közötti megállapodásokra és egy együttműködés lényegi elemének meghatározására vezetnek, a **M.....** erről az ...-t a II. Részletes rendelkezések című fejezetben leírtak szerint értesíti. A **M.....** biztosítja azt a jogot az ... részére, hogy a fent említett megállapodást a harmadik személy helyett ugyanazon feltételek mellett az ... kösse meg a **M.....**-val.

A Last Call klauzula Részletes rendelkezéseinek (II. pont) 1. pontjában rögzítették, hogy mit kell tartalmaznia annak a megállapodásnak, amelyet a **M.....** harmadik személlyel köt. A 2. pont szerint a **M.....** a harmadik személlyel létrejött szerződést, annak aláírását követően haladéktalanul köteles az ... rendelkezésére bocsátani, amit a 3. pont szerint a régi Ptk. 211. §-a szerinti szerződéses ajánlatnak tekintenek. Amennyiben az ... határidőben írásban úgy nyilatkozik, hogy a **M.....** ajánlatát elfogadja, a szerződés a **M.....** és az ... között a régi Ptk. 213. § (1) bekezdése szerint létrejön.

A szerződésmódosítást követően az eredeti, 1991-es szerződésben foglalt végkielégítésre vonatkozó rendelkezések változatlanok maradtak.

A felperes és az alperes 2006-ban felmérést végzett az adathibákra vonatkozóan. A felek a felmérés előtt nem egyeztették, hogy az egyes hibatípusok alatt milyen eltéréseket tekintenek hibának. A felperes által készített felmérés szerint a hibaarány összesen 24,15%, alperes vizsgálatában pedig 19,32% volt.

2007. július 18-án személyes megbeszélést folytattak a GfT, az ... és a Magyar Telekom képviselői, mely megbeszélés témája a **T...**-nak fizetendő díj, a ... Online-hoz kapcsolódó verseny, az adatmennyiség, a T-info/jövőbeli lehetősége volt. A felperes sérelmezte, hogy a ... Online esetében az alperes olyan adatokat használ, amelyek felett a szerződés szerint a felperes rendelkezik.

Az alperes álláspontja szerint a telefonkönyv és a tudakozó adatbázisa eltérő. A tudakozó üzemeltetése az alperes jogi kötelezettsége. A felek közötti szerződésben foglalt kizárólagosság csak a telefonkönyvi adatbázisra vonatkozik.

A felperes 2008. március 11-én alperesnek írt levelében arra hivatkozott, hogy az alperes által indított új online szolgáltatást, ahu-t a felperes az alperes, a **T....** és a GfT közötti szerződéses rendelkezéseit megszegve indította el. Hivatkozott arra, hogy ezzel kárt okozott, mivel a tudakozó és ahu nevű új oldal miatt az ... online szolgáltatása jelentősen alacsonyabb forgalmat produkált.

2010. november 26-án az alperes felmondó levelet küldött A felperes részére. A levél a 2009. november 25. napján kelt alperesi levélre hivatkozott azzal, hogy az 1991. július 10. napján kötött és 2002. december 4. napján módosított Együttműködési Szerződés 9.2 pontja értelmében határidőben szerződésszerű nyilatkozatot tesz a szerződés megszüntetésének szándékáról. E levélben utalás történt arra, hogy a felek 2009 novembere óta egyeztetéseket tartottak, ahol azonban az együttműködés meghosszabbításának feltételeiről nem született megállapodás. A szerződés 9.1 pontjának 3. bekezdésében foglaltakra tekintettel ezért a felperes írásban, határidőben, 2010. november 30. napja előtt felmondja a szerződést. Felhívta az alperes a figyelmet, hogy a tárgyalások eredménytelensége okán a Last Call klauzula I.3 pontja lépett életbe.

2012. december 21-én kelt levelében a felperes felszólította az alperest 25.000.000 euró 2013. január 21. napjáig történő megfizetésére, amely összeg tartalmazza a felperes és az alperes között 1991. július 10-én létrejött szerződés felmondása miatt járó kártalanítás díját, valamint ugyanezen szerződés megszegése által okozott károkért fizetendő kártérítést.

Az alperes a végkielégítés és a kártérítés megfizetésétől 2013. január 22-én kelt válaszában elzárkózott. Vitatta a károkozás tényét és a szerződésszegést, arra hivatkozott, hogy az Együttműködési Szerződés a szerződéses időszak végével megszűnt.

A felperes a kiadói tevékenységét 2014-ben a felek közötti szerződéses jogviszony megszűnése után átadta az ... Média Kft. részére. Az alperes 2014. április 4. napján kötött az Origo Zrt.-vel együttműködési megállapodást a telefonkönyv kiadására. Az alperes az Együttműködési Szerződés

9.2. pontjának megfelelően megküldte a felperes részére az Origo Zrt.-vel kötött megállapodást, a felperes azonban nem élt opciós jogával.

Az ítélet jogi indokolása szerint az elsőfokú bíróság elsőként az alperes permegszüntetési kérelméről határozott. Megállapította, hogy a felek közötti szerződés nem minősíthető hálózati szerződésnek, ezért az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (továbbiakban: Eht.) rendelkezései alapján nem volt szükséges, hogy a felperes a peres eljárás előtt a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság előtt eljárást kezdeményezzen. Az alperes védekezésére tekintettel vizsgálta a kártérítési igény elévülési idejére vonatkozó, valamint a felelősség korlátozó speciális rendelkezéseket, azonban egyiket sem találta alkalmazhatónak.

Rögzítette, hogy a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kellett vizsgálnia a felperes kártérítési igényét, és e körben a felperesnek kellett bizonyítania az alperes jogellenes magatartását és az azzal összefüggésben keletkezett kárt. A jogellenes magatartáson belül a szerződésszegő magatartásokat, a hibás adatok átadására, a kizárólagosságra, az online disztribúciós kötelezettségek megsértésére vonatkozó magatartásokat, és az ezzel okozati összefüggésben keletkező kárt, azaz azt, hogy az alperes jogellenes magatartásával összefügg a felperesnél az üzleti gazdasági eredmények romlása. A kár összezszerűségét, a késedelmi kamat kezdő pontját és mértékét, valamint azt is a felperesnek kellett a kártalanítás körében bizonyítania, hogy harmadik személy a szerződésben a hátralévő időre mekkora összeget lett volna hajlandó megfizetni a részére. Az alperes mindezek fennállása esetén bizonyíthatta, hogy jogszerűen és úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az adatok hiányára alapított felperesi igény körében a 249/2011. (XII. 18.) Korm. rendelet 23. § (5) bekezdésének rendelkezése és a felek közötti megállapodás 3.1. és 3.2. pontjai, valamint **F. R.** és **Bartók János** tanúvallomásai alapján azt állapította meg, hogy a felek együttműködése a vezetékes előfizetők telefonkönyvi megjelentetésre szánt adataira és a vezetékes telefonnal rendelkező előfizetők mobil adataira terjedt ki hozzájárulásuk esetében. Az előfizetők hozzájárulása nélkül az adatok átadására az adatvédelmi jogszabályokra tekintettel nem volt lehetősége az alperesnek, amit **W. S.**, **B. A.** és **S. E.**- tanúvallomásai is alátámasztottak. A per során a felperes nem bizonyította, hogy az alperes nem adta át azon előfizetők adatait, akik hozzájárulásukat adták azok telefonkönyvben történő megjelenéséhez, és nem merült fel a per folyamán olyan tény sem, amely azt támasztotta volna alá, hogy a hozzájárulók adatait az alperes ne adta volna át.

Bartók János, a **T....** ügyvezetőjének tanúvallomása megerősítette az alperesnek azt az állítását, hogy a telefonkönyvi megjelentetésre szánt adatok kizárólag azok voltak, amelyeknél az előfizető a telefonkönyvi megjelentetéshez hozzájárult. Amennyiben csak a tudakozóban való megjelentetéshez járult hozzá, e körben az alperesnek nem állt fenn adatátadási kötelezettsége. A felek a távközlési jegyzéken a nyomtatott telefonkönyvet, az elektronikus telefonkönyvet, a szakmai telefonkönyvet értették, valamint az internet és mobil technikával elérhető névsorokat. **K. P.** tanúvallomása nem erősítette meg a felperes állítását a mobil adatok átadásával kapcsolatos szerződésszegő magatartás tekintetében, míg **R. Sch.** tanú azt támasztotta alá, hogy a felek között egyeztetések voltak a mobil adatok átadása körében, de ebben nem tudtak megállapodni. **M. O.** tanúvallomása ugyan arra utalt, hogy a távközlési adatok a mobil adatokat is magukban foglalták, ez azonban nem mondott ellent annak az alperesi állításnak, hogy csak azon mobiladatokat adhatta át, ahol az előfizetők kifejezetten a telefonkönyvben történő megjelentetéséhez hozzájárultak.

F. R. is megerősítette a tudakozói és a telefonkönyvi adatbázis közötti különbséget, valamint azt, hogy az együttműködési megállapodás csak a telefonkönyvi adatbázisra vonatkozott.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem látta megalapozottak és bizonyítottaknak, hogy az alperes az adatok átadása körében jogellenes magatartást tanúsított volna.

Az adathibák körében utalt arra, hogy mindkét fél 2006-os felmérési adataira hivatkozott, azonban ezen kívül más ellenőrizhető mérés nem állt rendelkezésre, így utólag, 5 évre visszamenőlegesen az adathibák pontos feltárása nem volt lehetséges. A 2016-os felmérés során sem állapodtak meg a

felek abban, hogy mit tekintenek hibának és eltérő fogalmakkal dolgoztak. Az alperes a felek közötti együttműködés során minden elvárható intézkedést megtett az adatok pontosítása érdekében. A nyomtatott telefonkönyvben fizetett hirdetésként adatpontosító lapot jelentetett meg, új kiadások előtt a telefonszámla mellékleteként postázott Hírmondó felhívást tartalmazott az adatok javítására és a telefonkönyv átvételi elismervényeken is történt erre vonatkozó felhívás. Ezeket az adatokat, leveleket, amelyek a felpereshez érkeztek be, továbbították az alperesnek, aki a bejelentett hibákat javította. Az alperes emellett a telefonkönyvben és interneten is megjelenő elérhetőségeket, hívószámokat, e-mail címeket biztosított az adatmódosítások bejelentése érdekében. Ezt alátámasztotta **F. R.** tanúvallomása. Horváth Tamásné a felperesi ügyfélszolgálat volt munkatársának tanúvallomása a csatolt kimutatásra vonatkozóan nem elfogadható a kimutatás mögötti alapadatok ismeretének hiányában. A felperes konkrét számadatokat tartalmazó bizonyítékot nem tudott csatolni a 2008-2012 közötti időtartamra, ezeket a meghallgatott **R. Sch.** tanúvallomása sem tudta pótolni, akinek vallomásával szemben **F. R.** tanú azt erősítette meg, hogy csak 2006-ban merült fel az adathibákkal kapcsolatos kifogás a felperes részéről. **B. A.** nyilatkozata sem volt alkalmas a felperesi előadás alátámasztására. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján nem találta igazoltnak az alperes szerződésszegő magatartását az adatok hibájával kapcsolatban, melyre tekintettel az összecszerűséggel kapcsolatos további bizonyítás lefolytatását mellőzte. Nem adott helyt a felperes bizonyítási indítványának abban a körben, hogy az alperes csatolja a perbeli időszakra vonatkozó kimutatásait, mivel ilyenek azt alperesnél - nyilatkozata szerint - nem álltak rendelkezésre.

A kizárólagosság és versenytilalmi rendelkezés megszegése körében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az együttműködési megállapodás tárgya a telefonkönyvi adatbázis volt, így az együttműködés nem terjedt ki a tudakozói adatbázisra. Az Együttműködési Szerződés 1. számú mellékletének a telefonkönyvre vonatkozó utalást tartalmazó definícióit vizsgálta, így a távközlési jegyzék, a nyomtatott telefonkönyvek, elektronikus távközlési jegyzék fogalmát, továbbá értékelte Bartók Jánosnak a felperes állításával egyező tanúvallomását, amely szerint a ...hu és az Aranyoldalak.hu termékek versengő termékek voltak. Ennek ellenére **T. M.** aggálytalan szakértői véleménye alapján azt állapította meg, hogy az Online Telefonkönyv és az Online ... nem tekinthető versengő terméknek, amit **W. S.**, **B. A.** és **S. E.** tanúvallomása is alátámasztott. A szakértő megállapította, hogy a telefonkönyv és a tudakozói szolgáltatások esetében két eltérő célú és tartalmú szolgáltatást kellett informatikailag megoldani. A kétféle szolgáltatás rendszertanilag is megkülönböztethető és megerősítette, hogy a tudakozói adatbázis és a telefonkönyvi adatbázis adattartama is eltérő, továbbá lényeges eltérés van az Online Telefonkönyv és az Online ... között, amely kapcsolt szolgáltatás. **T. M.** szakértői véleményével és megállapításával kapcsolatban nem merült fel kétség, a szakértő a szakvéleményében válaszait indokolta, kiemelve az adathiány következményeit. Mint független, elfogulatlan igazságügyi szakértő valamennyi feltett kérdésre egyértelmű és teljes körű választ adott. Megállapította azt is, hogy az alperes által üzemeltetett Online ... tudakozói szolgáltatást nyújt, ami elkülönül a felperesi Online Telefonkönyvtől, mivel az Online Telefonkönyv többféle keresést tesz lehetővé és fizetett hirdetési felületeket kínál szemben az Online ...val. A felperes nem igazolta a perbeli időszakra vonatkozóan, hogy az Online ... honlapján fizetett hirdetések is megjelentek volna. A kirendelt igazságügyi szakértő által adott világos, ellentmondást nem tartalmazó megállapítások megdöntésére és kétségek ébresztésére nem volt alkalmas a felperes által csatolt **V. M.** magánszakértői véleménye, amelyet az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozataként vett figyelembe. Nem adott helyt továbbá **B. L.** tanúkenti meghallgatására vonatkozó felperesi indítványnak sem, mivel a tanúnak a szakértői szemlén tett nyilatkozat alapján az volt megállapítható, hogy a tudakozó és telefonkönyvi adatbázisok számosságával és összefüggésével kapcsolatosan alperesnél historikus adatok nem állnak rendelkezésre, így a tanútól további, új információk nem voltak várhatóak. Az alperes által sem volt vitatott a két termék adattartalmának eltérő volta, ugyanakkor a versengő szolgáltatás tényét

felperesnek kellett volna igazolnia. A felperes által hivatkozott Kurzprotokoll-lal kapcsolatban úgy ítélte meg, hogy a 2002. januári megbeszélésen a felek szándékai és céljaik kerültek megfogalmazásra, de konszenzus nem született, és a később, 2002 decemberében aláírt szerződésmódosításban foglaltak alapján nem bírtak jelentőséggel a nürnbergi találkozón elhangzott nyilatkozatok, mivel a felek közötti jogviszonyt a később aláírt szerződésmódosítás alapján kell elbírálni. Rámutatott arra, hogy az alperes Online ...ja korábban indult, mint a felperes online szolgáltatása, és az sem nyert bizonyítást, hogy az alperesi szolgáltatás fizetett hirdetéseket tartalmazott volna, így nem volt megállapítható az alperes szerződésszegő magatartása e körben sem.

Nem találta megalapozottnak a felperes elektronikus távközlési jegyzékének hátrányos megjelenítésére vonatkozó állítását **K. P.** tanúvallomása alapján, aki az alperes védekezését támasztotta alá, miszerint a felperes szolgáltatásának megjelenítésével kapcsolatosan nem merült fel probléma. A felperes előadását alátámasztó felperesi ügyvezetői nyilatkozatot - mivel az ügyvezető nem tekinthető elfogulatlannak - nem fogadta el, így arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a perbeli időszakra vonatkozóan hitelt érdemlő bizonyítékot nem tudott előterjeszteni.

A végkielégítés körében az elsőfokú bíróság az alperesi álláspontot fogadta el, amely szerint az az Együttműködési Szerződés 10 éves időtartama előtti felmondás esetén jár a felperesnek, amit a megállapodás 12. pontjának a végkielégítés összegére vonatkozó rendelkezése is alátámasztott. Igazolta ezt **W. S.** és **B. A.**, valamint **S. E.** tanúvallomása, akik alátámasztották, hogy a végkielégítés a szerződés 2012 előtti alperesi felmondás esetén járna, mivel a végkielégítési klauzula azt kívánta biztosítani, hogy a felek közötti szerződés a 2x10 év letelte előtt ne szűnjön meg. Az 5 millió euró összegű kártalanítás körében a felperes nem igazolta továbbá, hogy bármilyen harmadik személy a szerződés továbbviteléért hajlandó lett volna ilyen összeget fizetni a még hátralevő időtartamra, így ezen tényre vonatkozóan igazságügyi szakértő kirendelése szükségtelen volt. Utalt arra, hogy a felperes később sem kívánt opciós jogával élni az alperes által megküldött, a telefonkönyv megjelentetése körében kötendő szerződésre vonatkozóan.

A csatolt magánszakértői véleményeket a peres felek előadásaként kezelte, és rámutatott, hogy a felperes által benyújtott, az Igazságügyi Szakértők Első Magánintézete és Korbuly Krisztián által készített magánszakvélemények a felperes által vélelmezett alperesi jogellenes magatartás és a felperes által állított kár közötti okozati összefüggés és a kár összezszerősége körében bírnak relevanciával. Nem adott helyt a felperesi törvényes képviselő ismételt meghallgatására vonatkozó indítványnak, mivel a perbeli időszakra vonatkozóan korábban nyilatkozott, és a további alperesi hivatkozások, tényállítások körében a felperes jogi képviselőjének lehetősége volt előadást tenni. Az alperes többször is úgy nyilatkozott, hogy historikus adatok nem állnak rendelkezésére a perbeli időszakra vonatkozó előfizetői létszám, Online ... és ...hu adatmennyiségére vonatkozóan. A későbbi időszak adatai pedig nem bírnak relevanciával, az adatok hiánya az alperes terhére nem róható és az át nem adott adatok mennyisége tekintetében is a felperest terheli a bizonyítás. Nem adott helyt az elsőfokú bíróság **G. O.** meghallgatására tett felperesi indítványnak sem, aki a 2002. január 12-ei nürnbergi találkozóval kapcsolatban nyilatkozott volna, mivel a találkozón elhangzottak a későbbi, 2002. decemberi Együttműködési Szerződésmódosításra tekintettel nem bírtak relevanciával. **S. Sch.** és **M. K.** írásbeli nyilatkozataira tekintettel mellőzte a meghallgatásukat, és az igazságügyi szakértői vélemény kiegészítése körben a felperes 150. sorszámú beadványának 1.a)-f) pontban indítványozott kérdések körében ugyancsak mellőzte a további szakértői bizonyítást. Arra hivatkozott, hogy az indítványozott további kérdésekre vonatkozó adatok nem állnak rendelkezésre. Ugyanígy szükségtelennek ítélte az okozati összefüggés és a kár összezszerősége körében a további igazságügyi szakértő kirendelését.

Az elsőfokú bíróság a pereszes felperest kötelezte a Pp. 78. §-a alapján az alperes javára a jogi képviselők munkadíjából álló perköltség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj megállapítása körében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján határozta meg a 15 millió

forint + áfa, bruttó 19.050.000 forint összegű munkadíjat. A mérlegelése körében a magas pertárgy értékre, a 25 millió eurónak a keresetlevél beadásakor megfelelő 7.635.000.000 forintra, az ügy bonyolultságára, a tárgyalások számára, a kifejtett alperesi képviselői tevékenységre és arra utalt, hogy a jogi képviselők valamennyi tárgyaláson jelen voltak, beadványokat, bizonyítási indítványokat terjesztettek elő.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek a kereseti kérelemben foglaltak szerinti marasztalását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme hatályon kívül helyezésre irányult az elsőfokú eljárás lényeges eljárási szabályainak megsértése, illetve a bizonyítási eljárás nagyfokú érdemi kiegészítésének szükségessége miatt. Kiemelte, hogy a fellebbezés kifejezetten nem érinti az ítéletnek az alperes pergátló kifogását elutasító részét, valamint a speciális jogszabályokban nevesített elévülési idő és felelősségkorlátozó rendelkezés alkalmazhatóságának kizárására vonatkozó megállapításokat.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete a lényeges tényállási elemek tekintetében iratellenes, indokolása hiányos, számos felperesi bizonyíték értékelése, így különösen a szerződések szövegének az értelmezése elmaradt, vagy jogilag téves, logikával össze nem egyeztethető eredményre vezetett. A jogi következtetések is sokszor hiányosak és kirívóan okszerűtlenek, illetve jogszabályba ütközőek. Kifogásolta, hogy a bíróság számos felperesi bizonyítékot nem értékelt, bizonyítási indítványát megalapozatlanul mellőzte, ennek ellenére a kereseti kérelem több elemét bizonyítatlanságra hivatkozással utasította el. A bizonyítási terhét is tévesen határozta meg, valamint a régi Ptk. 207. § (1) bekezdését nem az eset körülményeire és a felek feltehető akaratára figyelemmel alkalmazta a szerződéses kapcsolat értelmezése során. Az elsőfokú bíróság a tevékenységét, a felek üzleti együttműködésének lényegét nem, vagy rosszul és a felek szándékának értékelése nélkül értelmezte. A szerződés szövege nem hagyott tág teret az értelmezésre, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a szerződések értelmének megállapítása során azok szövege helyett esetenként a nyelvtani értelemmel kifejezetten ellentétesen, a cél szerinti értelmezést teljesen figyelmen kívül hagyta, és tanúvallomásokra, a tanúk 10 évet meghaladó emlékeire hagyatkozott. Lényeges iratellenes megállapítása az ítéletnek az, amely a 2002-ben módosított Együttműködési Megállapodás és Keretszerződés 1. számú melléklete 3. pontját az elektronikus távközlési jegyzék definícióját ismertette. Ez az ítéletben ismertetett szöveggel ellentétben a M..... távközlési előfizetők távközlési jegyzékekben való megjelenésére szánt adatait, stb. tartalmazza, azaz távközlési jegyzékekről beszél többesszámban.

A felperes fellebbezés indokolásának kiegészítéseként kifejtette, hogy a felek szándéka már 1991-től túlmutatott a telefonkönyveken, az nevétől vagy típusától függetlenül minden jegyzékre kiterjedt, amit az 1991. évi Keretmegállapodás I.1., II.10. és III.1. pontja, majd az Együttműködési Megállapodás 2. pontja támaszt alá. Mind a Keretmegállapodásból, mind pedig az Együttműködési Megállapodásból kitűnik, hogy a felek szándéka már a kezdetektől túlmutatott az alperes előfizetőinek adatain. A keretszerződés felei a közös üzleti tevékenység alapját képező elveket is rögzítették, egyik ilyen alapelv volt az adatok teljessége és aktualitása, továbbá a kizárólagosság, ami az adatok kizárólagos távközlési jegyzék célú felhasználására irányult. Mivel a felek a felperes hirdetési árbevételén osztoztak, az előfizetők a névjegyzékeket ingyen használhatták, így árbevétel csak a hirdetőktől jöhetett. Ezek az alapelvek, valamint a tartós, évtizedeken átnyúló együttműködés szándéka nem csak a Keretszerződés, hanem az Együttműködési Megállapodás rendelkezéseiben is megjelent. Az első tíz év végére a telekommunikációs piacon azonban jelentős változások

következtek be, felfutóban volt a mobiltelefon piac és kezdett terjedni az internet. A felperes és az alperes is tudhatta, hogy a fix vonalas előfizetők száma és elérhetőségi adatainak keresettsége is csökkenni fog, míg a mobiltelefon előfizetők esetében ez fordítva lesz, továbbá a nyomtatott jegyzékeket átveszi az internet vagy a mobiltelefonokon elérhető elektronikus névjegyzékek köre. A Keretszerződés és a 2002. évi Együttműködési Szerződés módosítása során ezért az együttműködés tárgyát kiterjesztették az interneten és mobil technikával elérhető elektronikus távközlési jegyzékekre, a CD-ROM-on is kiadott távközlési jegyzékekre, valamint a telefonkönyvi adatbázisból kinyert direkt marketing célt szolgáló címlistákra. Ez a módosítás a fogalom meghatározások körébe is bekerült. Az adatok köre a teljességre való törekvés alapelveinek megtartása mellett 3 forrásból származott. Egyrészt az alperes előfizetőinek adataiból, ami a Westel Telefontársaság 2006-os beolvadása után a mobiltelefon előfizetőket is felölelte, másrészt az alperes által erre a célra a lehető legszélesebb körben összegyűjtött adatokból, melyet a felek telefonkönyvi adatbázisnak neveztek, valamint a felperes által összegyűjtött adatokból. 2002-ben az együttműködés kiterjesztésének megfelelően pontosították a felperes kizárólagosságra vonatkozó jogát, azaz kizárólagosság illetve az adatok felhasználása és a távközlési jegyzékek reklámpiaci hasznosítása tekintetében. A felperest illető kizárólagossági jog másik oldala az alperest terhelő versenytilalmi kötelezettség volt, ami azt jelentette, hogy a távközlési jegyzékek reklámpiaci hasznosításától és az adatok versengő használatától is tartózkodnia kellett. Mindez a szerződési szándék egyértelműen kiolvasható a szerződések írott szövegéből. Mivel az alperes a 2002-es szerződések aláírása előtt elkezdte működtetni az Online ...nak nevezett névjegyzékét, már a szerződésmódosítás aláírása előtt megállapodtak, hogy azt a felperesi elektronikus névjegyzék fogja felváltani, amit a Kurtzprotokoll, illetve az arra adott alperesi válasz igazol. 2002-ben nem lett volna értelme ugyanis meghosszabbítani a szerződést a fenti körülmények ismeretében további 10 évre, ha az nem terjedt volna ki az elektronikus névjegyzékekre és a mobiltelefon előfizetőinek adataira. A ...hu nevű névjegyzék körében nem volt vitatott, hogy az alperes 2008-ban kezdte el működtetni, majd a felperes felszólítására kb. 1 év múlva leállította ezt az internetes oldalt, amin fizetett hirdetések is megjelentek. Ezzel az alperes megsértette a felperesnek biztosított kizárólagosságra vonatkozó jogát és a versenytilalmi megállapodást. E szerződésszegő magatartás károsító hatása még az internetes oldal megszüntetése után is érződött. Nem volt az sem vitatott a felek között, hogy a felperesi Online Telefonkönyv mellett a perben releváns időszak jelentős részében az alperes egy Online ... nevű internetes szolgáltatást működtetett. Ezen a telefonon hívható tudakozó adatait lehetett elérni, azaz minden előfizető - ide értve a mobil és a fix vonalas szolgáltatók előfizetőit is - nevét, telefonszámát, címét vagy cím részletét. Nem volt az sem vitatott, hogy a tudakozóban és a telefonkönyvben elérhető adatok között átfedés van. Ebből pedig az következik, hogy a felhasználók szempontjából az Online ... a telefonkönyvekkel és az Online Telefonkönyvvel versengő névjegyzék volt. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a versenyt csak akkor tartotta volna megállapíthatónak, ha az Online ... oldalán hirdetéseket helyeztek volna el. A felhasználók oldala szempontjából vizsgálva azonban az Online ... működtetése a felperesi névjegyzék keresettségének csökkenését és ezáltal kevesebb hirdetési lehetőséget és alacsonyabb értékesítési árat eredményezett. Nem volt vitatott a perben a felek között az sem, hogy azon mobil előfizetők adatait, akik úgy rendelkeztek, hogy az adataik csak a hang alapú tudakozóban jelenhetnek meg, de a nyomtatott telefonkönyvben nem, az alperes nem bocsátotta az alperes rendelkezésére, ugyanakkor ezen mobil előfizetők adatai az Online ... nevű névjegyzékben megjelentek. Az alperes így a mobil előfizetők adatkezelési nyilatkozatának kétféle értelmet tulajdonított. Úgy értelmezte, hogy a hang alapú tudakozóban való megjelentetés lehetősége a tudakozó online nevű saját névjegyzéke útján, interneten való megjelentetésre is kiterjed, ugyanakkor nem terjed ki az interneten való megjelentetésre akkor, ha arra a felperes elektronikus névjegyzékében, az Online Telefonkönyvben kerülne sor. Az alperes ilyen módon az előfizetők nyilatkozatát a saját javára, a saját érdekeinek megfelelően értelmezte, és 2009-ig ezen adatvédelmi okokra hivatkozással tagadta meg az adatok

átadását, később azonban arra hivatkozott, hogy az együttműködés ezekre nem terjed ki, de külön díjazás ellenében átadja azokat. A felhasználó szempontjából a tudakozó online és a telefonkönyv az előfizetők adatainak megismerhetősége tekintetében ugyanazzal az eredménnyel járt, az adatok internetes elérhetőségét eredményezte, ezért annak lehetett jelentősége, hogy az előfizető az adatai internetes elérhetőségéhez hozzájárult-e, avagy sem. Ha nem járult hozzá, akkor az adatai egyik online adatbázisban sem szerepelhettek, ha igen, akkor viszont mind a kettőben.

Az alperes az alperesi cégcsoport ingyenes honlapjain a felperes elektronikus névjegyzékét a saját névjegyzéke mellett helyezte el, de az alperesi névjegyzék előre be volt állítva, azaz a felperes által működtetett Online Telefonkönyvhöz át kellett klikkelni. Ez a beállítás előtérbe helyezte az alperes tudakozó online szolgáltatását. Az adathibák körében vita csak abban a kérdésben volt, hogy pontosan mennyi adat hibás, és a hibák aránya meghaladta-e az elkerülhetetlen mennyiséget, vagy annál jelentősen több volt. Az elsőfokú bíróság megállt az első kérdésénél, amit bizonyítatlannak talált, holott ezt két dokumentummal kívánta alátámasztani, egyrészt az alperessel 2006-ban közösen végzett felméréssel, másrészt a saját ügyfélszolgálatának a statisztikai adataival. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem tekintette alkalmazhatónak a 2006-os adatokat a 2008-2012 közötti időszak tekintetében, holott a 2006-os viszonyokból lehetett következtetni a 2008-as időszakra. Horváth Tamásné tanúvallomása és az általa bemutatott nyilvántartás tekintetében az ítélet hibás és iratellenes megállapításokat és következtetéseket tartalmazott. Mivel az adathibákkal kapcsolatos reklamációknak csak töredéke érkezett hozzá, indítványozta, hogy az alperes a hozzá beérkező reklamációk számával kapcsolatosan saját kimutatását nyújtsa be, azonban a bizonyítási indítványát indokolatlanul elutasította az elsőfokú bíróság. A felperes az alperesi kimentés körében hangsúlyozta, hogy a szerződés az alperest többre kötelezte, minthogy lehetőséget teremtsen az előfizetők adatainak kijavítására és ezt rájuk hagyja, mivel aktív magtartást kellett volna e körben kifejtenie.

Az együttműködés terjedelme tekintetében téves és iratellenes az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása, hogy a felek együttműködése az előfizetők mobil adataira vonatkozóan csak a telefonkönyvi megjelentetésre vonatkozó hozzájárulásuk esetén terjedt ki. A felek együttműködésének terjedelmét a közös céljuk és nem az adatok valamilyen köre határozta meg. Az együttműködési megállapodás 2002-es módosításában csak azért hivatkoztak a 249/2001. (XII.18.) Korm. rendeletre, mert nem tudták, hogy hány vezetékes előfizető fog élni a rendeletben biztosított jogával, hogy egy mobil adat megjelenhessen a telefonkönyvben, ami nagy számú előfizető esetén terjedelmessé tette volna a telefonkönyvet, és jelentős költségnövekedést eredményezett volna a felperesnél. Ezért egyeztek meg úgy, hogy ezen adatok előírt megjelentetéséről külön megállapodást kötnek, ami végül csak szóban jött létre.

Az elsőfokú bíróság értelmezése a teljességre való törekvésre vonatkozó szerződéses megállapodással és a felek szerződéses céljával is ellentétes. A versenytilalom megsértése nem szakkérdés, hanem ténykérdés, amit a felhasználók szempontjából kell megítélni. **T. M.** szakvéleménye ezért ebben a körben irreleváns figyelemmel arra is, hogy a bíróság nem az általa indítványozott kérdéseket tette fel, ezzel a felperest, mint az ügy urát, az általa szükségesnek tartott bizonyítás lehetőségétől elzárta. A szakértő a feltett kérdésekre sem válaszolt teljes körűen, mivel megállapításait túlnyomó részt a nyomtatott telefonkönyv és a hang alapú tudakozó összevetésében fogalmazta meg. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére **V. M.** igazságügyi szakértő magánszakértői véleményét figyelmen kívül hagyta és nem vetette össze a kirendelt szakértő megállapításaival. A törvényszék nem vette figyelembe továbbá a felek legfelsőbb vezetőjének személyes megbeszélését rögzítő Kurzprotokollt és annak tervezetére tett alperesi észrevételeket mint bizonyítékokat. A csatolt dokumentumok önmagukban bizonyítják, hogy a ... Online kérdésében a felek között megállapodás jött létre, ami önállóan és szóban is érvényes, másrészt a megállapodás lényegében benne van a módosításban, de a cél szerinti értelmezés esetén már az eredeti szerződésekben is szerepelt.

A felperes az elsőfokú bíróság döntését a végkielégítés körében is támadta, vitatta, hogy az csak a felmondott időtartamra jár és hogy annak összegét nem bizonyította. Hangsúlyozta, hogy a végkielégítés az üzletileg kiszolgáltatott helyzetét volt hivatott védeni, mivel a szerződés alperes általi felmondása az együttműködés megszüntetése, a tevékenységének a végét jelentette. Ez az alperesi felmondás esetén beálló objektív fizetési kötelezettség volt, ami az alperes tekintetében is motiváló tényezőként hatott az együttműködés további meghosszabbítása és esetleges átalakítása érdekében. Az elsőfokú ítélet nem fejt ki, hogy miért jutott arra a szerződés szövegével ütköző következtetésre, hogy a végkielégítés csak a 10 éves ciklus vége előtti felmondás esetén jár a felperesnek. Az összegre vonatkozó rendelkezésnek a „felmondott részért” szófordulatát nem a hátralévő időtartamra kell érteni, hanem arra, ha az alperes csak bizonyos névjegyzékek, kiadói termékek tekintetében mond fel. A szerződés szövegével és az ésszerű piaci gyakorlattal ütköző az az értelmezés is, hogy a felperesnek bizonyítania kellett volna, hogy volt olyan harmadik személy, aki a kért összeget hajlandó megfizetni, mivel ez a rendelkezés a piaci ár meghatározásának a módjára vonatkozik.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását, a részére járó ügyvédi munkadíjnak a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet - továbbiakban: IM rendelet - 3. § (2) bekezdése szerint meghatározott 78.550.000 forint + áfa összegre való felemelését kérte.

Előadta, hogy a felperes 2013. március 19-én nyújtotta be keresetlevelét 25 millió euró tőkeösszeg és járulékai megfizetése iránt. Az ügyvédi költségekről szóló IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján a 7.635.000.000 forintos pertárgyérték alapulvételével kiszámított ügyvédi munkadíj összege 78.550.000 forint + áfa lenne. Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint a bíróság indokolt esetben mérsékelheti a munkadíj összegét, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ugyanakkor a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles. Az adott esetben a perköltség összegének a megállapítása az idézett jogszabályi rendelkezéseknek nem felelt meg. Az ügyvédi munkadíj az IM rendelet szerint járó összegnek az 1/5-ét sem éri el, annak csupán 19 %-a, noha a rendeleti szabályozás, a 3. § (2) bekezdés önmagában is figyelembe veszi, hogy az indokolt ügyvédi munkadíj nem feltétlenül áll egyenes arányban a pertárgyérték nagyságával, ezért határoz meg eleve degresszív kulcsot, azaz az egyre magasabb pertárgyhoz arányosan egyre kevesebb ügyvédi munkadíjat rendel. A BDT2005. 1132, a BH1995. 300, és a BH1996. 321 számú eseti döntésekre is tekintettel az ügyvédi munkadíj meghatározásánál a pertárgyérték az elsődleges viszonyítási pont. A főszabálytól az IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint csak kivételes esetben van lehetősége a bíróságnak eltérni, amit a rendelkezés kifejezetten nevesít és meghatároz. A törvényszék által megállapított ügyvédi munkadíj az ismertetett és idézett alapelveknek, törvényi korlátoknak nem felel meg, a rendkívüli, 81 %-os negatív irányú eltérés csökkentés indokolatlan és azt a elsőfokú bíróság sem támasztotta alá megfelelő indokokkal. Kifejezetten olyan szempontokat sorol fel, amelyek okszerűen inkább a pozitív irányba való eltérést, azaz a magasabb összegű munkadíjat igazolhatták volna. A perköltség összege körében mérlegelendő további szempont, hogy a per során magánszakértőket volt kénytelen bevonni, akiknek díjat fizetett. A perbeli képviselő az alperesi vállalaton belül is jelentős erőforrásokat emésztett fel mind jogi, mind üzleti területen. Az alperes saját munkaszervezete, szakemberei is kiterjedt, intenzív háttérmunkát végeztek a 20 éves szerződéses együttműködés körében releváns egykori dokumentumok és tények megállapítása érdekében. Kérte továbbá annak mérlegelését, hogy a felperes rosszhiszemű perelhúzó taktikát folytatott, hiányos, határozott és összezszerűen lebontott kereseti kérelmet nem terjesztett elő, a per elterelését célzó, ellentmondó magánszakvélemények kerültek benyújtásra, amelyek messzemenően indokolják a 100 %-ban pervesztes felperes marasztalását a jogszabályban meghatározott mértékű ügyvédi munkadíj teljes összegében.

A felperesnek az alperes által előterjesztett csatlakozó fellebbezéssel szembeni ellenkérelme - tartalma szerint - a perköltség vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kifejtette, hogy a pernyertesség-pervesztesség arányában nem fejeződik ki az, hogy az alperes pergátló kifogást és egyéb olyan kérdéseket vetett fel, amely tekintetében vesztes lett, és ezzel szükségtelenül járult hozzá az eljárás időtartamának és költségeinek növekedéséhez. Az alperes egyéb munkavállalóinak a perre tekintettel kifejtett munkája pedig ügyvédi költségként nem érvényesíthető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elutasító részében való helybenhagyását, perköltség tekintetében pedig a csatlakozó fellebbezésben foglaltak szerinti megváltoztatását kérte annak helyes indokai, továbbá az elsőfokú eljárásban előadottak alapján.

A fellebbezésben előadottakkal összefüggésben utalt arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során végig arra törekedett, hogy az utólag egyoldalúan és önkényesen általa kitalált együttműködési alapelvekből és üzleti modellből vezesse le álláspontját. A felperesi előadással szemben a szerződéses jogviszony gazdasági célja eredetileg és később is a teljes időszakban a telefonkönyv kiadás kiszervezésére irányult. Ettől teljesen különböző kérdés volt, hogy a felperes törekedett a szerződésben foglaltnál jóval szélesebb adatkör, így a tudakozói adatbázis, illetve mobil előfizetői adatok teljes körének megszerzésére. Erre nézve azonban a felek soha nem állapodtak meg. Vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy a felek ki kívánták volna zárni az előfizetői adatoknak a telefonkönyvtől eltérő jegyzékekben történő megjelenését, mivel a tudakozó kezdettől fogva, az Online ... pedig 1998-tól nyilvánvaló és jogszabályilag megkövetelt alternatívája volt a telefonkönyvi jegyzékeknek a felhasználók számára, és nem vállalt semmilyen korlátozást a tudakozó adatbázis felhasználására. Hangsúlyozta, hogy az Együttműködési Szerződés a tudakozó kifejezést egyáltalán nem is tartalmazza, míg a telefonkönyv kifejezés számos helyen megjelenik. A felek üzleti együttműködése tehát kizárólag a telefonkönyvi területre terjed ki, amit nem lehet kiterjesztően értelmezni. A felek jogviszonyát meghatározó szerződéses rendelkezések körében a felperes által hivatkozott értelmezési szabályok, általános üzleti célok és elvek az Együttműködési Szerződésben egyáltalán nem szerepeltek. A felperes ezeket konkrétan nem is idézi, mivel ezeket saját maga önkényesen találta ki. A szerződés szövege különösebb értelmezésre nem szorul, mivel az 1. számú mellékletben a fontosabb fogalmakat egyértelműen definiálták. Az elsőfokú bíróság a felperes kifogásaival ellentétben a tényállás körében ugyan utalt a feleken kívüli egyéb szerződésekre, azonban az alperes szerződésszegésének elbírálásakor helyesen indult ki az Együttműködési Szerződés rendelkezéseiből. A tudakozó szolgáltatás és a tudakozói adatbázis nem tartozott az Együttműködési Szerződés hatálya alá, ezt a felperes tévesen állítja. Ehhez a szolgáltatáshoz a tudakozó adatbázist és nem a kizárólagosság mellett felperesnek átadott telefonkönyvi adatbázist használta fel függetlenül attól, hogy bizonyos előfizetők saját döntésüknek megfelelően esetleg egyszerre mindkét adatbázisban szerepeltek. Vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy versengő szolgáltatásokat üzemeltetett, mivel a szerződéses versenytilalmi klauzula csak a versengő telefonkönyv kiadását tiltotta, ilyen pedig soha nem készült. Az Online ... a kirendelt szakértői vélemény szerint is lényegesen különbözik a telefonkönyvtől, így az versenyző telefonkönyvnek nem tekinthető. Ahu sem telefonkönyv volt, hanem egy speciális tudakozó, ami nagyon rövid ideig működött, a felperes üzletmenetét semmilyen módon nem befolyásolhatta. Rosszhiszemű az a felperesi állítás, hogy az általa önkényesen megszűrt telefon előfizetők adatait adta volna át. Utalt arra is, hogy a felperes sok esetben arra hivatkozik, hogy nem volt vitatott bizonyos magatartások megtörténte, csak az, hogy ezek szerződésszegésnek minősülnek-e, noha ezek tekintetében nem volt alperesi elismerés. A versenytilalom állítólagos megsértése körében vitatta az Együttműködési Szerződés definíciójának felperes általi értelmezését, miszerint az a tudakozó adatbázisára is kiterjedt. Vitatta a felperesnek azt az álláspontját is, hogy az Online ... és az

Online Telefonkönyv a szakértő által megállapított különbségek ellenére versengő szolgáltatásnak minősülne. A felperes igyekezete ellenére a felek kifejezetten kizárták a tudakozót az együttműködés köréből. Kiemelte, hogy ahu, ahogyan azt a felperes is elismerte, a hangalapú tudakozónak volt az elektronikus megfelelője, így az nem telefonkönyv volt, működtetését a szerződés nem tiltotta.

Az adathibák tekintetében az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az őt terhelő általános gondossági kötelmet messze teljesítette az adattisztítási gyakorlatával, a felperes pedig az elvárható szintnél magasabb adathibák létét nem tudta bizonyítani, de a hibák arányáról érdemi, értékelhető tényelődást sem tudott tenni.

A felperes által érvényesített végkielégítés tekintetében fenntartotta a korábban kifejtett álláspontját. Tévesnek találta, hogy a felperes a végkielégítésre vonatkozó szerződéses rendelkezést a kereskedelmi ügynökökre vonatkozó szabályokhoz hasonlította. Fel sem merült, hogy a felperes valamely áruját vagy szolgáltatását ellenérték fejében ügynökként a fogyasztókhoz, előfizetőkhez közvetítette volna. Semmilyen díjat vagy jutalékot nem fizetett a telefonkönyv kiadásáért a felperesnek, hanem éppen fordítva, a felperes fizetett részesedést a hirdetési bevételekből. A felperes a Kerszerződésre, illetve a T.... Kft. társasági szerződésére nem alapíthat jogot, a felek jogviszonyát kizárólag az Együttműködési Szerződés szabályozza. Utalt az Eht. 160. § (2) bekezdésében foglalt telefonkönyv definícióra és a 161. § (3) bekezdése alapján az előfizetői névjegyzék és címtárakban lévő adatok összekapcsolásának tilalmára.

Az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel nem érintett rendelkezése nem volt, így azt a másodfokú bíróság teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes csatlakozó fellebbezése részben megalapozott.

A felperes másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján. Az ítélet tábla elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mert ennek megalapozottsága esetén az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára nincs lehetőség. Ebben a körben megállapította, hogy a későbbiekben kifejtettek tekintetével az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából releváns tényállást az érdemi döntéshez szükséges mértékben feltárta, a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű, vagy teljes megismétlésére, illetőleg kiegészítésére nincs szükség. Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést sem követett el, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése sem a Pp. 252. § (2), sem a (3) bekezdése alapján nem indokolt. A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a 2012. január 21. napján az alperes, a GfT vezetőinek és a felperes ügyvezetőjének közreműködésével N....-ben folytatott egyeztetésről készült ún. Kurzprotokoll - Rövidített Jegyzőkönyv - alapján kiegészíti az alábbiakkal.

A fenti időpontban, az Együttműködési Megállapodás jövőbeni módosítása tárgyában tartott egyeztetésen - a felperes ügyvezetője által készített és az alperes vezérigazgatójának, Hámori Ferenc igazgatónak megküldött Jegyzőkönyv által igazoltan - a felek megtárgyalták egyebek mellett a M.... által a T.... Kft.-be apportként bevitt adatok apportkénti minőségének megszüntetését, az együttműködés időtartamát, a védjegy, illetve a márkajogokat, az elektronikus névjegyzék kérdését. Rögzítésre került, hogy az együttműködés időtartama 10 év, de a felek számára kétoldalú felmondási lehetőséget biztosítanak, melynek hiányában további 10 évvel meghosszabbodik az együttműködés. Felmondás esetén a szerződés továbbvitelének új feltételeiről tárgyalnak és csak abban az esetben szűnik meg a szerződés, ha ezek a tárgyalások sikertelenül zárulnak. Az

elektronikus névjegyzék körében a Kurzprotokoll 9 alpontban tartalmazza a megbeszéléteket. E szerint a Telefonkönyv Online a jövőben felváltja a M..... által működtetett ... Online-t. A M..... felajánlja az Axelero megbízását és rendelkezésre bocsátja az eddigi ... Online know-how-ját. A Telefonkönyv Online költségeit az ... veszi át, a bevétel megosztás hozzáigazítandó a piaci feltételekhez, amelyhez egy megfelelő indikátort kell találni. A Telefonkönyv mellett az Arany Oldalak és a Városi Telefonkönyv márkák is meg kell, hogy jelenjenek a M..... internetes oldalán, azonban nem kizárólagosan. A teljes termékcsoport megjelentetésére más internetes portálokra is sor kerülhet. Az elektronikus névjegyzékkel kapcsolatos együttműködés nem korlátozódik a nyomtatott névjegyzékek online megjelenítésére, hanem más elektronikus megjelentetéseket is magába foglal. Végül megegyeztek abban, hogy a GfT az elkövetkező 5 héten belül javaslatot készít, ami figyelembe veszi a megbeszélés eredményeit.

Az így kiegészített tényállásra is tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével a per főtárgya tekintetében egyetért, annak jogi indokolását azonban részben kiegészíti, illetve pontosítja a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel.

A felperes a keresetében két igényt érvényesített, egyrészt az alperes szerződésszegő magatartásával okozott kár miatti kártérítési igényt, másrészt a szerződés alperes általi rendes felmondása folytán a szerződés rendelkezésén alapuló kártalanítási igényt, amelyet a felek a szerződésükben végkielégítésként nevesítettek. A fellebbezésben előadottakra, továbbá arra is tekintettel, hogy ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta, az ítéletábra elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felek milyen szerződést kötöttek, az a régi Ptk. egyes szerződésekről szóló különös részében szabályozott valamelyik szerződésfajtának megfeleltethető-e. Vizsgálta továbbá, hogy az alperest a szerződésben foglaltak alapján milyen kötelezettségek terheltek, és ezek megsértése folytán fennáll-e az alperesnek a régi Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó régi Ptk. 339. §-a szerinti kártérítési felelőssége.

Kialakult és egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a régi Ptk. 200. §-ának (1) bekezdése szerinti szerződési szabadság elvéből kiindulva a felek a szerződés tartalmát szabadon állapíthatják meg és egyező akarattal eltérhetnek a szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől, ha azt jogszabály nem tiltja. A felek szerződéskötési szabadsága azt is jelenti, hogy szabadon köthetnek mind a Ptk.-ban szabályozott, mind a Ptk. különös részében nem nevesített, sajátos elemei folytán egyik típusba sem sorolható ún. atipikus szerződéseket, továbbá olyan megállapodásokat is, amelyek egyes szerződések elemeit vegyítik (ún. vegyes szerződések). A szerződésben foglalt jogok és kötelezettségek elemzése útján határozható meg, hogy az adott megállapodás tartalma alapján valamely nevesített, vagy vegyes jellegű szerződésnek minősül, avagy olyan atipikus szerződés, amely egyik típusba sem sorolható. Ilyen esetben a szerződésből eredő jogvita során a bíróság a szerződés rendelkezéseiből, valamint a Ptk. szerződésekre vonatkozó általános szabályaiból, akár alapelveiből indulhat ki, vagy amennyiben a szerződés tartalma, vagy annak egy része valamely nevesített szerződéshez áll közel, e szerződéstípusra irányadó rendelkezéseket veszi figyelembe (BDT2011. 2428, BDT2010. 2350, BDT2004. 1065). Atipikus szerződések esetén így elsődlegesen a szerződés szövegének a régi Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti nyelvtani értelmezésével, továbbá a régi Ptk. 198. §-a szerinti szolgáltatások feltárásával kell megállapítani a felek közötti szerződés jogi jellegét.

A fentiek alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy a felperes mint kiadó és az alperes között 1991. július 10-én létrejött, majd 2002. december 4-én módosított Együttműködési Megállapodás a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: Szjt.) 60/A. §, 84/A-E. §, 42. §-

aiban szabályozott adatbázisok előállítóinak védelmére vonatkozó, továbbá a felhasználási szerződéseket érintő elemeket hordoz, valamint egyes ezzel kapcsolatos szerzői jogi kérdésekre tartalmaz utalást (3/1. pont ötödik bekezdés 3/4. pont, 11. pont). A felperes azonban nem szerzői jogi alapon érvényesít igényt az alperessel szemben, ezt meghaladóan a telefonkönyv csak meghatározott feltételek fennállása esetén minősül szerzői műnek, és ezek fennállására egyik fél sem hivatkozott, így a felperes perbeli követelése nem kapcsolódik az adatbázis, illetve a telefonkönyv szerzői jogi jellegéhez.

A felek az együttműködésüket meghatározott kiadói termékek feldolgozására, előállítására és kiszállítására hozták létre azok kiadása mellett (1/1. pont), amely a régi Ptk. szerződésekre vonatkozó különös részében szabályozott 389. §-a szerinti vállalkozási szerződésnek felel meg. Ellenszolgáltatásként viszont a távközlési jegyzékek piaci hasznosítása révén megszerzett árbevétel meghatározott %-ában állapították meg az alperesnek az adatok felhasználásáért, a reklámpiac és az ehhez kapcsolódó hirdetési reklámfelületek felperes általi hasznosításáért járó díjazását, ami szintén szerzői jogi jogviszonyokra jellemző elem.

A különböző szerződéses jogviszonyokra jellemző elemek folytán az állapítható meg, hogy a felek szerződése egyik nevesített szerződéstípus alá sem sorolható, maguk a felek is „együttműködési” megállapodásnak nevezték. A per tárgya ennek alapján egy atipikus szerződés, ezért a felek közötti jogviszonyt elsősorban a szerződés és a régi Ptk.-nak a szerződések általános szabályait tartalmazó rendelkezései alapján kell elbírálni.

A felek együttműködése 1991-ben kezdődött az ekkor aláírt Együttműködési Szerződésben meghatározott tartalommal, amelyet 2002 decemberében módosítottak és kiegészítettek. Nem vitás, hogy a peres felek és a felperesi anyavállalat, valamint az alperes között több megállapodás is létrejött Keretszerződés megnevezéssel, valamint további szerződések kötettek a T.... Kft. létrehozására, azonban a felek közötti jogvita elbírálása és a felek közötti jogviszony tartalmának megállapítása tekintetében a 2002 decemberében módosított Együttműködési Szerződés rendelkezéseiből kellett kiindulni. A felperes maga hangsúlyozta az elsőfokú eljárás során, hogy az írásba foglalt megállapodásban rögzített tartalommal jött létre a megállapodás, azonban a vita alapját képező kizárólagosság, versenytilalom, az átadandó adatok köre vonatkozásában a felek eltérően értelmezték az egyes rendelkezéseket.

A felperes fellebbezésében többször is hangoztatott cél szerinti értelmezéssel szemben a régi Ptk. 207. §-át figyelembe véve a szerződéseket és a jognyilatkozatokat úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. E rendelkezésből kitűnően a régi Ptk. elsődlegesen a nyilatkozási elvet fogadja el. A nyilatkozatok értelmezése során a szavak általánosan elfogadott jelentésének, az eset összes körülményének és végső soron a nyilatkozó feltehető akaratának lehet jelentősége. Az értelmezés során tehát elsődlegesen a szavak nyelvtani értelméből kell kiindulni, amennyiben ez nem vezet eredményre, vizsgálható az eset és a szerződéskötés körülménye, végső soron pedig a nyilatkozó feltehető akarata. A felek 2002. évi módosított Együttműködési Megállapodásának fentiek szerinti értelmezése alapján az alperes kötelezettsége - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is megállapította - a szerződés 2/1. pontjában meghatározott papír alapú nyomtatott, valamint az interneten és mobil technikával elérhető elektronikus, továbbá CD-ROM-on kiadott távközlési jegyzékekhez mint kiadói termékekhez szükséges adatok telefonkönyvi adatbázisként történő átadása, szolgáltatása volt a T.... Kft.-n keresztül (3/1., 2/1. pont). Az alperes a M..... előfizetői adatokat tartalmazó telefonkönyvi adatbázist a jogszabály és a szerződéses

rendelkezések figyelembevételével legalább 3 heti gyakorisággal, frissített formában mágneses vagy optikai adathordozón vállalta a felperes rendelkezésére bocsátani (3.1.1. pont). Az alperes a szerződésben külön meghatározott telefonkönyvi adatbázisra kizárólagos felhasználási jogot biztosított a felperesnek és kötelezte magát arra, hogy minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy az előfizetői adatokat a hálózatok üzemeltetőitől a M..... hivatalos jegyzékeiben való megjelentetés céljából megkapja és vállalta annak biztosítását is, hogy a magán-telefon társaságok bekapcsolásával további költségek az adatok megszerzésével összefüggésben nem merülnek fel a kiadónál. Az adatok biztosítását folyamatosan elektronikus úton vállalta. Egyéb közreműködőként arra is kötelezte magát, hogy a szerződéshez kapcsolódóan előállított, interneten elérhető távközlési jegyzékeket a www.origo.hu és a www.matav.hu weboldalakon külön díjazás nélkül megjeleníti. A szerződés azt is rögzítette, hogy a M..... a felperessel egyidejűleg minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy a M.....-csoport tagjainak előfizetői adataihoz a felperes a szerződés tárgykörén belül a lehető legkisebb pénzügyi megterhelés mellett, és a lehető legelőnyösebb feltételekkel jusson hozzá, valamint a felperes távközlési jegyzékeinek elérhetősége (link vagy maszk) a M.....-csoport tagjainak honlapján is előnyös feltételekkel megjelenhessen.

A perben az alperes ezen kötelezettségei tükrében kellett elsődlegesen vizsgálni, hogy a keresetben megjelölt, felperes által állított szerződésszegő magatartások a régi Ptk. 277. §-ában foglaltakat is figyelembe véve egyrészt megvalósultak-e, másrészt amennyiben megvalósultak, azokkal az alperes valóban szerződésszegést követett-e el.

A felperes egyik szerződésszegő magatartásként jelölte meg, hogy az alperes az adatátadással kapcsolatos kötelezettségeinek nem tett eleget, a mobil adatok átadását megtagadta, az adatbázisban jelentkező hibák javítása körében vállalt kötelezettségét az adatok teljességére kiterjedően nem teljesítette, továbbá a Keretszerződésben is meghatározott alapelv ellenére nem tanúsított olyan aktív magatartást, amely az adatbázisban felmerülő esetleg hibák kijavítását célozta és eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy a 2002. évi módosított Együttműködési Szerződés 3/1. és 3/2. pontjai alapján az alperes kizárólagos jelleggel csak a M..... saját távközlési előfizetőinek telefonkönyvi megjelenésre szánt adataiból a „Telefonkönyvi adatbázis”-ként meghatározott tartalommal létrehozott adatbázis átadására vállalt kötelezettséget, a telefonkönyvi adatbázis kizárólagos felhasználását biztosította a szerződésben felsorolt távközlési jegyzék termékek előállításához. Ehhez kapcsolódóan vállalta, hogy az együttműködés tárgyát képező, a telefonkönyvi adatbázison alapuló távközlési jegyzékek kizárólagos reklámpiaci hasznosítását is a felperesnek engedi át, aki ezt kizárólagosan hasznosíthatja a kialakítható hirdetési felületekkel. Az alperes ellenértékként az ebből eredő bevétel meghatározott %-ra volt jogosult. A „Telefonkönyvi adatbázis” megjelölés nem csak a 3/1. pontban, hanem a 2/1. pontban, a felek együttműködésének körét megállapító, a felperes által kiadandó termékek meghatározásában is megjelenik, mivel e szerint a „M..... előfizetőinek Telefonkönyvi adatbázisát felhasználó távközlési jegyzékek” mint termékek kiadására vonatkozik a szerződés és egyidejűleg erre biztosított kizárólagosságot is az alperes. A telefonkönyvi adatbázis és a telefonkönyvi megjelentetésre szánt adatok kategóriája, valamint a „M..... által erre a célra összegyűjtött adatok” megfogalmazás nem csak a szerződés ezen - az elsőfokú bíróság által is idézett - pontjaiban, hanem a szerződés 1. számú mellékletében, a definíciókban is egyértelműen megjelenik. Távközlési jegyzéknek a M..... távközlési előfizetők (a M..... és az előfizetők között mindenkor érvényes Általános Szerződési Feltételek szerint) telefonkönyvi megjelenésre szánt adatait, valamint a M..... által erre a célra a lehető legszélesebb körben összegyűjtött adatokat (pl. fax, e-mail, Web-címek, mobil számok) és az ... által gyűjtött

adatokat tartalmazó jegyzéket tekintették. Ugyanez köszön vissza a mellékletben a nyomtatott telefonkönyvek definíciójaként található telefonkönyv (fehér oldalak), a szakmai telefonkönyv (Arany Oldalak) de az egyéb távközlési jegyzékek, továbbá az elektronikus távközlési jegyzék definíciójában is. Elektronikus távközlési jegyzéknek ugyanis a **M.....** távközlési előfizetők távközlési jegyzékekben való megjelenésre szánt adatait minősítették, azaz kifejezetten a **M.....** távközlési előfizetőinek körét jelölték meg, és a **M.....** által „erre a célra” összegyűjtött adataiban határozták azt meg.

A felek szerződésének nyelvtani értelmezése útján egyértelműen megállapítható tehát a megállapodás tartalma, amely szerint a felek szerződéses akarata a telefonkönyvi adatbázisba tartozó előfizetői adatok mint távközlési jegyzékek átadására és a felperes általi kizárólagos felhasználására, üzleti, reklámcélú hasznosítására terjedt ki kizárólagos jelleggel. A szerződés nem vonatkozott az alperes által „tudakozói adatbázis”-ként nevesített és általa sem vitatottan bővebb adatokat tartalmazó adatbázisra. A két egymástól jól elkülönülő tudakozói, valamint telefonkönyvi adatbázisnak a tartalmát, az abban megtalálható adatok körét az előfizetők akarata, hozzájáruló nyilatkozata és nem az alperes egyoldalú döntése határozta meg. Amennyiben ugyanis az előfizető - jogszabályi lehetőségével élve - nem adott hozzájárulást adatainak a telefonkönyvben való megjelenéséhez, akkor az alperesnek nem volt arra jogosultsága - adatvédelmi okokból -, hogy az adatokat a telefonkönyvben feltüntesse és azt telefonkönyvi adatbázisként a felperesnek átadja. Amennyiben az előfizető az adatainak a tudakozóban való megjelentetését nem zárta ki, de a telefonkönyvi közzétételét igen, akkor ezek az adatok kizárólag a tudakozói adatbázisba kerülhettek, a telefonkönyvi adatok közé nem. Ez eredményezhette és eredményezte is, hogy a tudakozói és a telefonkönyvi adatbázis egymástól eltérő adatokat tartalmazott. Az előfizetői nyilatkozatok az alperes által vállalt kötelezettségek teljesítésének a korlátját, sőt akár akadályát jelenthették, mert ha az előfizető a telefonkönyvi adatokban való megjelenést nem kérte, az adatai megjelentetésére nem adott hozzájárulást, az alperes ezeket az adatokat nem adhatta át a felperesnek, és ezzel szerződésszegést sem követhetett el.

A tudakozói és telefonkönyvi adatbázissal kapcsolatos adatvédelmi rendelkezések, a jogi szabályozás elkülönülése az adatvédelemről szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 8. §-án, illetve 2002-t megelőzően a távközlési előfizetői szerződésekről szóló 243/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet 23. §-án alapult. Ez utóbbi adatvédelem címszó alatt a 23. § (1) és (2) bekezdésében rögzíti, hogy a szolgáltató az előfizető adatait a tudakozó és a telefonkönyv adatállományában az előfizetőnek az egyedi előfizetői szerződésben adott hozzájárulása szerint kezeli. Az előfizető hozzájárulását adhatja, hogy adatait a szolgáltató a telefonkönyvben közzétegye, ami egyben ezen adatoknak a tudakozóban történő kezelését is jelenti, vagy adatairól a tudakozó tájékoztatást adjon. A (3) bekezdés értelmében, ha az előfizető azt kéri, hogy az adatait a szolgáltató a telefonkönyvben nem teheti közzé, a tudakozó szolgálat azokról az előfizető külön nyilatkozata alapján adhat tájékoztatást. Üzleti/intézményi előfizetőnek legalább egy előfizetői számot meg kell jelölnie abból a célból, hogy arról a tudakozó a tájékoztatást megad hassa. A (4) bekezdés az előfizetői adatok üzleti, tudományos, piackutatás, vagy direkt marketing céljából történő továbbadását rendezi akként, hogy ez is csak az előfizető írásbeli hozzájárulásával történhet. A hivatkozott Korm. rendelet 21. §-a értelmében a szolgáltatóknak országosan egységes rendszerű tudakozó szolgálatot kell kialakítani és működtetni, amely keretében a szolgáltatók a tudakozó részére kötelesek tájékoztatást adni az előfizető adatairól. A (4) bekezdés értelmében a tudakozó adatállományának tartalmaznia kell az előfizetők nevét, címét és előfizetői/azonosítási számát. E mellett kötelezettsége van az Országos Koncessziós Társaságnak évente telefonkönyvet megjelentetni budapesti és megyei bontásban, amelyhez valamennyi szolgáltatónak kötelessége adatot szolgáltatni, az előfizető nevét, címét és előfizetői/azonosítási számát. Az adatszolgáltatási kötelezettség azonban kifejezetten csak azon

előfizetők adatainak átadására terjed ki, akik az adataik telefonkönyvben történő megjelenéséhez hozzájárultak.

Az alperes számára 2002-től a 249/2001. (XII. 18.) Korm. rendelet 23. §-a írta elő kötelező jelleggel, hogy valamennyi előfizető számára évente legalább egy alkalommal köteles felajánlani az egyetemes távközlési szolgáltató által kiadott ingyenes előfizetői névjegyzéket nyomtatott telefonkönyv formájában, vagy hozzájárulás esetén ez más formában is biztosítható. E rendelet 23. §-ának (5) bekezdése tartalmazza azt a rendelkezést, amit a felek Együttműködési Szerződésének 3/1. pont utolsó előtti bekezdése is rögzít, miszerint az előfizető számára biztosítani kell, hogy igény esetén díjmentesen az előfizetői névjegyzékben legalább egy mobil rádiótelefon hálózati hívószám is feltüntethető legyen. A Korm. rendelet 34. §-ának egyértelmű rendelkezése szerint azonban a mobil rádiótelefon szolgáltatásra a nyomtatott telefonkönyv formájában történő előfizetői névjegyzék átadásának kötelezettségét nem kell alkalmazni. Ez azonban nem érinti a mobil rádiótelefon-szolgáltatónak a hírközlésről szóló 2001. évi XL. törvény - továbbiakban: Hkt. - 17. §-ában foglalt, tudakozói szolgáltatásra vonatkozó kötelezettségét. A törvény 17. §-a ugyanis a mobil rádiótelefon szolgáltatók számára is kötelező jelleggel írta elő a tudakozói szolgáltatás működtetését. A tudakozói szolgáltatással kapcsolatos további rendelkezést 2004. január 1-től az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény - továbbiakban: Eht. - 146. §-a tartalmazza, amely szerint az országos tudakozó szolgáltatás keretében nyilvánosságra hozatal céljából közzétett adatok, információk csak az egyetemes tudakozó szolgáltatáshoz használhatók fel. A szintén 2004-től hatályos, az elektronikus hírközlési előfizetői szerződésekre és azok megkötésére vonatkozó részletes szabályokról szóló 16/2003. (XII. 27.) IHM rendelet 14. §-a, valamint az elektronikus hírközlési előfizetői szerződések részletes szabályairól szóló 6/2011. (X. 6.) NMHH rendelet 22. §-a ugyancsak a korábbi Korm. rendeletekben szabályozott módon tesz különbséget a tudakozói szolgáltatás és az előfizetői névjegyzékre, telefonkönyvre vonatkozó kötelezettségek között. A korábbi szabályozáshoz hasonlóan e rendeletek alapján is kizárólag az előfizetők hozzájárulásával tehetők közzé és használhatók fel az adatok.

Az ismertetett rendelkezésekből kitűnő jogi szabályozás és az előfizetők hozzájárulása az alperes számára is meghatározta azon adatok körét, amelyet a telefonkönyvi adatbázis keretében a felperesnek kizárólagos felhasználásra átadhatott. Amennyiben az előfizető csak a tudakozói közzétételre adott hozzájárulást és a telefonkönyvihez nem, az alperes nem szegett szerződést, amennyiben a tudakozói adatbázis érdekében birtokába került adatot a felperesnek nem adta át. A jogi szabályozással és az ismertetett jogi háttérrel, a felhasználható adatok körével a felperesnek mint professzionális cégnek is tisztában kellett lennie a szerződés megkötésekor, így ismertetnie kellett mindkét fél előtt, hogy a fentiekből kifolyólag külön adatbázis alakulhat ki a tudakozói és a telefonkönyvi szolgáltatáshoz kapcsolódóan, ennek ellenére a szerződésükben kizárólag a telefonkönyvi adatokról rendelkeztek. A felperes nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy az alperes működtet tudakozói szolgáltatást, azt a szerződésükben a felek nem zárták ki, sőt már az 1991. évi Együttműködési Szerződés 12. pontjában utaltak arra, hogy a szerződésben nem szerepel az országos méretű tudakozó hálózat rendszerezése és kiépítése, noha kiépítését a GfT támogatta. Később, a 2002. december 4-i szerződésmódosítással egy időben a felek csak szándéknyilatkozatot írtak alá arra vonatkozóan, hogy a szerződéses együttműködésüket a hang alapú tudakozóra a későbbiekben kiterjesszék.

A telefonkönyvi és a tudakozói szolgáltatás céljában és tartalmában is eltér. A telefonkönyvi szolgáltatás esetén a felhasználó egy teljes jegyzéket kap meg, amellyel számtalan előfizető

adatahoz fér hozzá, szemben a tudakozói szolgáltatással, amely esetén csak egy-egy adathoz kapcsolódóan tud információkat szerezni.

A felek által nem volt vitatott az a tény, hogy az alperes 1998. óta működtetett telefonos tudakozói szolgáltatást, 2001-től pedig Online ...t, amely a fentiekben kifejtettek szerinti adatokat tartalmazta és tette elérhetővé a kívülállók számára. Ennek ellenére a felek a szerződésükben kizárólag a telefonkönyvi adatbázisról rendelkeztek. A tudakozói adatbázis átadására ugyanis az alperes a jogszabályok rendelkezése alapján nem is volt jogosult. Ebből következően az alperes nem követett el szerződésszegést azzal, hogy a tudakozói adatbázisban szereplő adatokat, későbbiekben az ott elérhető mobil előfizetői adatokat a felperesnek nem adta át. A mobil adatok tekintetében a felek egyértelmű rendelkezése szerint is, csak a telefonkönyvi megjelentetésre szánt, és azon mobil adatok átadására volt köteles, amelyek esetén az előfizetők annak közzétételét a telefonkönyvben a Korm. rendelet új rendelkezésére tekintettel kifejezetten kérték. Az alperes 2006-ig - felperes által sem vitatottan - mobil előfizetőkkel nem rendelkezett, így olyan M..... előfizetői adatok nem álltak rendelkezésére, amelyek fentieket meghaladóan mobil telefonszámok adatait jelentették volna. A felperes fellebbezésében hivatkozottakkal ellentétben a szerződés egyértelmű fogalmi meghatározásaiból az is megállapítható, hogy az alperes csak a telefonkönyvi megjelentetésre szánt, erre a célra összegyűjtött e-mail címek, illetve mobil telefonszámok átadására volt kötelezett mindössze, a tudakozói adatbázis részét képező mobil előfizetők adatainak átadására azonban nem.

Az Együttműködési Szerződés tartalmának és megfogalmazásának fenti értelmezését támasztja alá az a tény is, hogy 2002 januárjában a M..... és a GfT közötti megbeszélés során N.....-ben a tárgyaló felek az Együttműködési Szerződés tartalmának és rendelkezéseinek további meghosszabbítását érintő egyeztetések során az elektronikus névjegyzékről és ennek körében a M..... ... Online szolgáltatásáról kifejezetten tárgyaltak. Rögzítették, hogy azt a Telefonkönyv Online termék fogja felváltani, amelynek költségeit az ... vállalta magára, valamint szóba került az ehhez kapcsolódó piaci feltételeknek a megosztása. Az elektronikus névjegyzékek és a ... Online kérdése tehát egyértelműen felmerült a 2002. decemberi szerződésmódosítást megelőző tárgyalásokon, amit a felek fontos kérdésként kezeltek, különösen a felperes. Ennek ellenére csaknem egy évvel később, a 2002 decemberében aláírt szerződésmódosításban ennek az egyértelmű szabályozása nem jelent meg. A felperes ügyvezetője Rudolf Hetzer maga is megerősítette, hogy szóbeli ígéretet kaptak S. E.-től arra vonatkozóan, hogy a ... Online megszüntetésre kerül, és az elektronikus jegyzékkel kapcsolatos kizárólagosságban jelölte meg a felperes a felek erre vonatkozó szerződési szándékának kifejeződését. Ez azonban a szerződésből nem olvasható ki figyelemmel a szerződés további rendelkezéseire, a definíciókban kizárólag a telefonkönyvi adatbázisra történő utalásra, valamint arra, hogy az Együttműködési Megállapodás módosítása nem tér ki a ... Online kérdésére, noha ebben az időszakban a felperes által is tudottan ezt az alperes működtette. Mindebből arra lehet következtetni, hogy a felek között ebben a kérdésben a további egyeztetések és tárgyalások eredményeként nem jött létre megállapodás, egyértelmű szerződéses konszenzus, ami a 2002. évi szerződésmódosításban egyértelműen, kifejezetten megfogalmazást nyert volna. A szerződés 1. számú mellékletében található definíciók, a távközlési jegyzék felek általi meghatározása a felperesi érveléssel szemben nem utal a mobil telefonszámok vagy mobil előfizetői adatok átadására, az kizárólag a M..... távközlési előfizetőinek telefonkönyvi megjelenésre szánt adatairól és erre a célra az alperes által összegyűjtött adatokról szól. Megállapítható tehát, hogy az alperesnek sem a távközlési jegyzékek definíciója, sem a további definíciók alapján nem volt kötelezettsége a tudakozói adatbázis részét képező valamennyi mobil előfizető adatának, a mobil telefonszámoknak az átadása. Mindezek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adatátadás hiánya miatt nem történt szerződésszegés az alperes részéről.

Helyes következtetésre jutott az elsőfokú bíróság az adathibák tekintetében is, mivel a perrel érintett releváns, 2008-2012 közötti időszakra nem állnak rendelkezésre olyan hitelt érdemlő adatok, amelyből az alperes e körben elkövetett szerződésszegő magatartása megállapítható lenne. E körben az ítélet tábla még arra mutat rá, hogy önmagában az adathiba ténye, a hibás adatok száma, aránya alapján a szerződésszegés nem lenne megállapítható. Az alperes ugyanis nyilvánvalóan nem vállalt felelősséget a részére átadott és általa csak továbbított adatok pontosságára vonatkozásában. Ahogyan arra az alperes az elsőfokú eljárás során és a fellebbezési ellenkérelmében is rámutatott, az adatok esetleges eltéréseinek részben az előfizető elérhetőségét nem befolyásoló okai voltak (például Nyrt., Zrt. megjelölés), másrészt az előfizetők körében felmerülő okok, amelyek bejelentésének elmulasztása nem róható a terhére. A távközlési előfizetői szerződésekre vonatkozóan a 243/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet az előfizetők kötelezettségeként határozta meg az adatokban bekövetkezett változások haladéktalan bejelentését a szolgáltató felé. Amennyiben ezt a kötelezettséget az előfizető elmulasztotta el, az nem az alperes mulasztása. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság azt a - felperes által sem vitatott és alperes által okiratokkal, valamint tanúvallomásokkal is alátámasztott - tény, hogy az adatok kijavítása és az időközbeni változások követése érdekében az alperes minden szükséges intézkedést megtett, így adatpontosító lapot jelentetett meg a nyomtatott telefonkönyvben, új kiadások előtt a Hírmondóban felhívást tett közzé, a telefonkönyv átvételekor is az adatok javítására hívta fel az előfizetőket, zöld számot működtetett a változások bejelentésére. Horváth Tamásné tanúvallomása szerint az ügyfélszolgálatukra beérkező jelzéseket is továbbították az alperes felé, a bejelentőket az alpereshez irányították, így folyamatosan biztosított volt, hogy az előfizetői adatváltozásokat az alperes feltárja, azok hozzá beérkezzenek és ennek alapján az adatokat folyamatosan aktualizálja. A szerződés rendelkezéseiből megállapíthatóan ez volt az alperes feladata, azaz az előfizetői adatok aktualizálása. Olyan, a felperes által hiányolt aktív alperesi magatartás, amit szerződésszegésként jelölt meg, nem vezethető le a 2002. évi Együttműködési Szerződésmódosítás szövegéből. A felperes által hivatkozott, az adatok teljességére és a hibátlan adatokra vonatkozó alapelvekből, amelyet egyéb megállapodások határoztak meg, az alperesnek a felperes által hiányolt magatartása mint kötelezettség szintén nem vezethető le, mivel az alperes kötelezettségeit kizárólag a felek közötti, a 2002. évi módosított Együttműködési Megállapodás határozza meg. Az elsőfokú bíróság indokolásában kifejtettek, továbbá a fentiek alapján is megállapítható, hogy az alperes maradéktalanul eleget tett az adatmódosítási kötelezettségének és kellően aktív magatartást tanúsított. A szerződésből nem vezethető le, hogy további intézkedést is meg kellett volna tennie, így e körben szerződésszegés nem állapítható meg, az erre alapított kártérítési igény nem megalapozott.

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a kizárólagosság és a versenytilalom megszegése körében is, azaz a szerződés rendelkezései szerint az alperes a telefonkönyvi megjelenésre szánt adatokból létrehozott telefonkönyvi adatbázisra és az annak felhasználásával létrehozott távközlési jegyzék szerinti termékek előállítására, valamint az ezekhez kapcsolódó reklámpiac hasznosítására biztosított kizárólagos jogot a felperesnek (3/1., 2/1., 1. számú melléklet 1. pont). A szerződés 10. pontjában szabályozott „verseny-záradék” pedig arra kötelezte az alperest, hogy se közvetlenül, se közvetve ne vegyen részt versenyjogi értelemben telefonkönyvnek minősülő termék kiadásában, azaz a versenytilalmat kifejezetten a telefonkönyvre terjesztették ki, amelynek definícióját az 1. számú melléklet 2a., b. pontja határozza meg, visszautalva a telefonkönyvi adatbázisba tartozó, vagy ennek érdekében összegyűjtött adatokra. A fentebb kifejtettek szerint a telefonkönyvi adatbázis nem azonos a tudakozói adatbázissal, ezért a tudakozói adatbázis felhasználásával az alperes által működtetett ... Online, valamint ahu különleges tudakozó nem

eredményezte a felperesnek a telefonkönyvi jegyzékekre és az ebből készült termékek és reklámpiac kizárólagosságra vonatkozó jogai megsértését, így az szerződésszegésnek sem minősül.

Rámutat ismét az ítéletábra arra, hogy 2002-ben a korábbi szerződés meghosszabbítására vonatkozó módosított megállapodás aláírásakor és az azt megelőző tárgyalások során a felek által, így a felperes által is nyilvánvalóan ismert volt, hogy az alperes mind hang alapú, mind Online ...t működtet. Ez témája volt a felek közötti tárgyalásoknak, amit a felperes által is hivatkozott Kurzprotokoll, valamint több tanúvallomás is alátámasztott. Ennek ellenére sem a 2002 decemberében aláírt módosított Együttműködési Szerződés szövegéből, sem a tanúvallomásokból nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a felperesnek biztosított kizárólagosság a ... Online-t, illetve a tudakozói adatbázist érintette volna. A felek közötti egyeztetéseknek ez témáját képezte, a felperes határozott nyilatkozata szerint ez számára fontos kérdés volt, ezért amennyiben erről megállapodás született volna, és az alperes a ... Online megszüntetésére kötelezettséget vállalt, azt a szerződésbe nyilvánvalóan beleírták volna. Ez azonban a szerződés szövegéből nem következik, és a kizárólagosságra vonatkozó rendelkezések sem támasztják alá. Azt a tényt, hogy ez fontos kérdés volt a felek közötti egyeztetések során a szerződésmódosítás aláírását megelőzően is több tanúvallomás alátámasztja. A felperes ügyvezetője Rudolf Hetzer nyilatkozata szerint a tárgyalások során szóbeli ígéretet kaptak S. E.-től, hogy a ... Online-t megszüntetik és a Telefonkönyv Online kerül a helyére (33. sorszámú jkv. 8. oldal). Nyilatkozatából az is kiderül, hogy a tárgyalások során fontos kérdést jelentett az online termékek kizárólagossága (52. sorszámú jkv. 9. oldal, 33. sorszámú jkv. 11. oldal). W. H. S. tanúvallomása is alátámasztotta, hogy a 2002 évi tárgyalások során - melyben a felperesi delegáció tagjaként vett részt egy rövid időszakban - a mobiladatok átadása mellett az online jegyzék és az online termékek mellett a kizárólagosság is a tárgyalások részét, meghatározó kérdését jelentették. M. O. közvetve rendelkezett információkkal a 2002-es tárgyalásokról, azonban a későbbi egyeztetések időszakában felmerült a ... Online és a Telefonkönyv Online összeolvadásának a lehetősége (64. sorszámú jkv. 6. oldal). B. A. János tanúvallomása is megerősítette, hogy a felek közötti egyeztetéseknek az adatbázis, az adatok körének kitágítása a tudakozóra és a mobilszámokra fontos részét képezte, azonban az alperes ettől mereven elzárkózott (76. sorszámú jkv. 4., 5. oldal 4-5 bekezdés). S. E.- nyilatkozata is azt támasztotta alá, hogy az Online ... stratégiai célja volt az alperesnek, így az arra vonatkozó adatbázist nem kívánta a felperesnek átadni, de G. O. közjegyző előtt tett tanúvallomása is azt erősítette meg, hogy a ... Online a tárgyalások részét képezte (F/38/2). Valamennyi tanúvallomás azt támasztotta alá, hogy a ... Online a felperes számára kiemelten fontos kérdés volt a felek közötti egyeztetések, a 2002. évi szerződésmódosítás megkötését megelőzően, amit a tárgyalások időszakában az alperes már felperes által is tudottan működtetett. Ennek ellenére az ezzel kapcsolatos megállapodás a módosított Együttműködési Szerződésbe egyértelműen nem került bele, ami azt igazolja, hogy a felek között nem jött létre konszenzus a tekintetben, hogy az alperes a tudakozói adatbázist a felperesnek átadja, és az Online ...i szolgáltatást megszünteti. A ... Online és az Online Telefonkönyv a felperes ügyvezetőjének a nyilatkozata szerint egymással versengő termékek voltak, amelyek a felhasználók oldaláról azonos szolgáltatást nyújtanak a keresés lehetősége által, azonban - a szerződés szerint is - az alperes ezt egy eltérő, a szerződés tárgyát nem képező másik adatbázis, a tudakozói adatbázis felhasználásával hozta létre és működtette, ezért a 2002. évi Együttműködési Szerződés 3/1. pontja szerinti, a telefonkönyvi adatbázisra kiterjedő kizárólagos felhasználási jogot ez nem érintette. A felperes által sem vitatottan a ...hu online szolgáltatás is a tudakozói adatbázis felhasználásával valósult meg, és a kizárólagosság, valamint a versenytilalmi kikötés a telefonkönyvre és a telefonkönyvi adatbázis felhasználásával létrejövő termékekre, az azokhoz kapcsolódó hirdetési felületekre terjedt ki, az alperes ennek egy rövid időszakban történő működtetésével nem segett szerződést, a felperes kizárólagos jogait nem sértette meg.

A ... Online és az Online Telefonkönyvek mint versengő termékek kérdése nem minősül szakértői kérdésnek, különösen informatikai szakkérdésnek, az alperes magatartását e körben is a felek közötti szerződés rendelkezései és a régi Ptk. szerződésekre vonatkozó általános szabályai alapján lehet megítélni. Nem bírt ezért jelentőséggel az informatikai szakértő, **T. M.** véleménye és szakértői megállapítása, és annak sem volt jelentősége, hogy az Online ...n hirdetések megjelentek-e, vagy sem. Ismét rámutat az ítélet, hogy a felek a 2002-es szerződésmódosítás során annak tudatában hosszabbították meg a szerződést és egyeztettek, hogy az alperes az Online ...t már ekkor működtette. A felperes ezt követően maga hozta létre az Online Telefonkönyvet, amely a telefonkönyvi adatbázis felhasználásával lényegében az alperesi tudakozóhoz hasonló szolgáltatást képes nyújtani a felhasználóknak, az a szó szoros értelmében telefonkönyvnek nem minősül, inkább az alperesi tudakozóhoz hasonló keresési szolgáltatást biztosít. A kifejtettek és a szerződés rendelkezései értelmében ezért alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a felperes arra, hogy az Online ...ra a felek együttműködése kiterjedt, mivel az az elektronikus távközlési jegyzék fogalmába beletartozik. Ezt az álláspontot a szerződés szövege, az 1. számú melléklet 3. pontjában található elektronikus távközlési jegyzék fogalom sem támasztja alá, mivel azt egyértelműen a telefonkönyvi adatbázis és az erre a célra összegyűjtött adatok, valamint az adatbázisban való keresésre alkalmas szoftverként határozza meg, amelyet interneten vagy mobiltechnikával való közzététel céljára hoznak létre. E fogalom is leszűkíti tehát a felek együttműködését a telefonkönyvi adatbázison alapuló jegyzékre.

A felperes elektronikus távközlési jegyzékének hátrányos megjelenítésére alapított felperesi igénnyel összefüggésben is osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben kifejtetteket, amelyet azzal egészít ki, hogy a 2002. évi Együttműködési Szerződés 4/5. pontja a felperes által előállított, interneten elérhető távközlési jegyzékek megjelenítését írja elő mindössze az alperes kötelezettségeként a www.origo.hu és a www.matav.hu weblapokon külön díjazás nélkül. A megjelenítés formáját és annak tartalmát azonban a felek nem határozták meg. Az sem a kizárólagosságra, sem pedig verseny-kizárásra vonatkozó szerződéses rendelkezésből nem vezethető le. A felperes a per adataiból megállapíthatóan jegyzékei megjelenítésének mikéntjét csak a felek közötti 10 éves szerződés megszűnését követően, utólag sérelmezte, olyan perbeli adat és bizonyíték pedig nem áll rendelkezésre, amely 2012 előtti ilyen tartalmú kifogását támasztaná alá.

Mindezen kiegészítéssel együtt a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy a felperes kártérítési keresetének alapjaként megjelölt alperesi magatartások egyrészt nem nyertek bizonyítást, másrészt nem eredményeztek szerződésszegést, így a felperes kártérítés iránti keresetét nem alapozzák meg. A fentieket meghaladó részben az ítélet a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira

A 2002. évi módosított Együttműködési Szerződés 12. pontjára alapított felperesi kártalanítási igény körében a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

Az ítélet nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a kártalanítás körében a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy harmadik személy a szerződésből hátralévő időre milyen összeget lett volna hajlandó fizetni a szerződés átvétele esetén, mivel ez a rendelkezés csak arra utal, hogy ebben az esetben a piaci érték megtérítésére tarthat igényt a felperes. A végkielégítés tartalmának értelmezésére vonatkozó nyilatkozatok és tanúvallomások is azt támasztották alá, hogy e rendelkezésnek a célja az volt, hogy a felperes befektetései a szerződés idő előtti megszűnése esetén megtérüljenek. A megállapodás e rendelkezését és az erre alapított felperesi igényt a szerződés tartalmával és a megszűnésére irányadó rendelkezésekkel együttesen lehetett csak

értelmezni, ezért szükséges volt annak a vizsgálata, hogy a szerződés megszüntetéséről, a felek felmondási jogáról hogyan rendelkeztek; a perbeli szerződés határozatlan, vagy határozott idejűnek minősül-e. A 9/1. pontból, valamint a „Last Call” klauzula általános rendelkezéseit rögzítő 9/2.I.I. pontjából az következik, hogy a felek a perbeli Együtműködési Szerződésüket határozatlan időtartamúnak tekintették, mivel az bármelyik fél általi felmondás hiányában automatikusan hosszabbodhatott meg további 10 évvel. A feleknek azonban a 10 éves periódusokhoz, szakaszokhoz kapcsolódóan az azt megelőző év november 30-ig, 2012. november 30-ához képest 2010. november 30-ig biztosítottak rendes felmondási jogot. A felek tehát a határozatlan időtartamú szerződésükben 10 éves szakaszokat határoztak meg annak érdekében, hogy bármelyik fél egyoldalú nyilatkozatával - amely a régi Ptk. 321. §-a szerinti felmondásnak minősül - megszüntethető legyen, amely felmondás azonban nem jár fizetési kötelezettséggel. A fentiek éppen azt támasztják alá, hogy a felek a hosszú, határozatlan időtartamú atipikus Együtműködési Szerződésükben a rendes felmondás lehetőségét nem zárták ki, ez a következtetés a 9/3. és 9/4. pontban foglalt rendelkezésekből sem vonható le a régi Ptk. 207. §-ának (4) bekezdése szerinti, a jogról való lemondás körében a kiterjesztő értelmezés kizártsága folytán. Az a körülmény, hogy bármelyik fél rendes felmondási jogát a fentieken túl kifejezetten nem szabályozták, nem jelenti azt, hogy a szerződés az alperes részéről rendes felmondással ne lett volna megszüntethető.

A rendes felmondás következménye a 12. pont szerinti végkielégítés, azaz a kiadónak járó kártalanítás kikötése. A 10 éves szakaszokon belüli alperesi felmondás esetén értelmezhető a „felmondott részért” megfogalmazás is, azaz e rendelkezés a 10 éves szakaszokon belüli időtartamot jelenti. E körben a másodfokú bíróság az alperes álláspontját osztotta, mivel a felperes általi értelmezés, miszerint a „felmondott rész” a 9/3. pontban szabályozott, a 2/1.1. és 2/1.2. pontokra történő visszautalás miatt jelenthet részleges felmondást azért nem fogadható el, mert a 2002. évi szerződésmódosításkor a felek az itt hivatkozott alpontokat kihúzták a szerződésből, így a kiadónak az egyes termékekre vonatkozó részleges felmondási joga, ekként pedig a felmondott rész megfogalmazás nem értelmezhető. A szerződésben a rendes felmondás jogát nem zárták ki, így annak jogkövetkezményének minősíthető az alperes által fizetendő végkielégítés, ugyanakkor a szerződés 9.1. pontjában bármelyik fél részére a 10 éves szakaszokhoz tartozó rendes felmondás jogát kívánták biztosítani. Ebben az esetben viszont nem beszélhetünk felmondott időszakról; így a fenti - az elsőfokú bíróságtól eltérő - indokok alapján a felperesnek a végkielégítés iránti igénye is megalapozatlan volt.

Az elsőfokú bíróságnak a további tanúbizonyítási indítványok és az elé tárt magánszakértői vélemények értékelésének mellőzésével kapcsolatos álláspontját az ítéletábra is osztotta, mivel - ahogyan a felperes arra fellebbezésében maga is hivatkozott - a felek közötti jogvitát elsődlegesen a 2002. évi módosított Együtműködési Szerződés rendelkezései, a szerződés tartalma és nem a tanúvallomások alapján lehetett és kellett elbírálni. Az alperes szerződésszegő magatartásainak hiánya szükségtelenné tette a további bizonyítást az okozati összefüggés és a kár bekövetkezése, továbbá összegaszerúsége tekintetében. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy a 2002. januári nürnbergi egyeztetések tartalmára vonatkozóan, mivel a Kurzprotokoll rendelkezésre áll és több nyilatkozat is tartalmazott utalást az egyeztetésen elhangzottakra, szükségtelen volt a német tanúk meghallgatása.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes Pp. 244. § (2) bekezdése alapján előterjesztett csatlakozó fellebbezésére figyelemmel a másodfokú bíróság külön vizsgálta a pervesztes felperest perköltségben marasztaló ítéleti rendelkezést.

A fellebbezésben kifejtettekkel annyiban értett egyet, hogy az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet - továbbiakban: IM rendelet - 3. § (6) bekezdésében foglalt mérséklés lehetőségével, a rendelkezésre álló valamennyi körülmény nem helytálló mérlegelésével élt, és az alperesi jogi képviselőnek járó ügyvédi munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerinti 78.550.000 forint + áfa összeghez képest túlzott mértékben csökkentette. Kialakult és egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a jogi képviselőnek járó munkadíj összegének meghatározása, esetleges mérséklése során az elsőfokú bíróság által felsorolt körülményeket, tényeket kell értékelni, azaz a pertárgyérték mellett értékelhető az ügy bonyolultsága, a tárgyalások száma és az e körben kifejtett jogi képviselői tevékenység. A bíróság értékelheti a jogi képviselők aktivitását, a tárgyaláson való jelenlétüket, az általuk szerkesztett beadványokat, azok időigényét és szakmai színvonalát, továbbá a Pp. 75. §-ára figyelemmel a feleknek a peres eljárásban tanúsított jó-, illetve rosszhiszeműségét. Az alperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 15.000.000 forint + áfa összegű munkadíj nem arányos, figyelemmel a 2013. márciusi árfolyamon 7.635.000.000 forint összegű pertárgyértékre, az ügyben tartott 22 tárgyalásra, a tárgyalások szokásosnál lényegesen hosszabb időtartamára, a tolmács közreműködését igénylő tanúk meghallgatására, továbbá arra, hogy a tárgyalásokon az alperesi részről gyakran 2-3 ügyvéd egyszerre látta el a jogi képviselőt, és a perben számos előkészítő irat készült, amiben a felperes részletes előkészítő irataira, valamint az általa benyújtott magánszakértői véleményekre részletesen, azoknak valamennyi pontjára egyenként reagált. A jogi képviselő ellátása a fentiek alapján olyan jelentős munkát és időráfordítást igényelt az alperes jogi képviselőjétől, amely miatt az IM. rendelet szerint a pertárgy értéke alapján adható munkadíj ilyen mértékű csökkentése indokolatlan. Helytállóan hivatkozott az alperes arra is, hogy figyelembe kell venni a két magánszakértői véleményt és az azzal felmerülő költségeket, ugyanakkor az alperesi társaságon belüli, a jogi és üzleti területen kifejtett háttérmunka az ügyvédi munkadíj körében nem értékelhető.

A másodfokú bíróság megítélése szerint ugyanakkor a bruttó összegben csaknem 100.000.000 forintot elérő munkadíj igény is eltúlzott mértékű. A fenti körülmények együttes értékelésével ezért az elsőfokú ítélet perköltsége, az alperesnek járó ügyvédi munkadíjra vonatkozó részét a Pp.253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta és 15.000.000 forint + áfa, azaz bruttó 19.050.000 forintra, azaz a duplájára felemelte.

A másodfokú eljárásban a fellebbezés tekintetében teljes, a 80.708.500 forint pertárgyértéket érintő csatlakozó fellebbezés tekintetében 25 % mértékű alperesi pernyertességre figyelemmel a felek másodfokú perköltsége az alábbiak szerint alakul.

A felperes eredménytelen fellebbezésére figyelemmel a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdései alapján a felperes 15.000.000 forint + áfa, azaz 19.050.000 forint bruttó összegű ügyvédi munkadíj megfizetésére lenne köteles az alperes javára. A csatlakozó fellebbezés tekintetében azonban az alperes nagyobb részben lett pervesztes, így az általa lerótt 1.250.000 forint illetéknek mindössze 25 %-ára, azaz 312.500 forint illeték költségre jogosult a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján. 1.310.628 forint + áfa ügyvédi munkadíjat lenne köteles megfizetni a felperesnek figyelemmel arra, hogy a csatlakozó fellebbezéssel érintett pertárgyérték 80.708.500 forint volt és 19.050.000 forint erejéig lett pernyertes. Ezt kell levonni a fellebbezés folytán az alperesnek járó 15.000.000 forint + áfa ügyvédi

munkadíjból, így a felperes 13.689.372 forint + áfa ügyvédi munkadíj, valamint 312.500 forint csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére köteles az alperes javára.

Budapest, 2016. év július hó 14. napján

. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

dr. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő